EUROOPAN
KOMISSIO

Bryssel 4.9.2013
COM(2013) 615 final

2013/0306 (COD)

Ehdotus

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS

rahamarkkinarahastoista

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

{SWD(2013) 315 final}
{SWD(2013) 316 final}

PERUSTELUT

1. EHDOTUKSEN TAUSTA

Rahamarkkinarahastot ovat tärkeä lyhytaikaisen rahoituksen lähde finanssilaitoksille, yrityksille ja valtioille. Euroopan unionissa noin 22 prosenttia joko valtioiden tai yrityssektorin liikkeeseen laskemista lyhytaikaisista velkainstrumenteista on rahamarkkinarahastojen hallussa. Rahamarkkinarahastot ovat merkinneet 38 prosenttia pankkisektorin liikkeeseen laskemasta lyhytaikaisesta velasta.

Kysyntäpuolella rahamarkkinarahastot tarjoavat lyhytaikaisen kassanhallinnan välineen, joka tarjoaa runsaan likviditeetin, hajautuksen, arvon vakauden ja markkinaperusteisen tuoton. Rahamarkkinarahastoja käyttävät pääasiassa yritykset, jotka pyrkivät sijoittamaan ylimääräiset käteisvaransa lyhyeksi ajaksi, esimerkiksi siihen asti, kun merkittävä menoerä, kuten palkat, on maksettava.

Sen vuoksi rahamarkkinarahastot toimivat tärkeänä linkkinä, joka yhdistää lyhyen rahan kysynnän ja tarjonnan. Rahamarkkinarahastojen hoitamat varat, jotka ovat noin 1 000 miljardia euroa, muodostavat rahastoluokan, joka poikkeaa kaikista muista sijoitusrahastoista. Suurin osa rahamarkkinarahastoista – noin 80 prosenttia niiden hoitamien varojen perustella ja 60 prosenttia niiden lukumäärän perusteella – kuuluu siirtokelpoisiin arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavista yrityksistä (yhteissijoitusyritykset eli nk. UCITS-rahastot) annetun direktiivin 2009/65/EY soveltamisalaan. Muiden rahamarkkinarahastojen pitäisi heinäkuusta 2013 alkaen toimia vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajista annetun direktiivin 2011/61/EU sääntöjen mukaisesti. Rahamarkkinarahastojen keskimääräinen koko on paljon suurempi kuin UCITS-rahastojen keskimääräinen koko. Esimerkiksi yksittäisen rahamarkkinarahaston koko voi olla jopa 50 miljardia euroa. Rahamarkkinarahastot ovat sijoittautuneet muutamiin jäsenvaltioihin: Ranskalla, Irlannilla ja Luxemburgilla on yli 95 prosentin osuus markkinoista. Markkinat ovat kuitenkin pitkälti kytköksissä muihin maihin, koska rajat ylittävien sijoitusten ja ulkomaisten sijoittajien osuus on suuri. Lisäksi vaikutukset voivat levitä yli rajojen rahamarkkinarahastojen ja niiden järjestäjien välisen yhteyden vuoksi, koska järjestäjän kotipaikka on useimmiten eri kuin rahamarkkinarahaston kotipaikka.

Koska rahamarkkinarahastojen ja pankkisektorin sekä rahamarkkinarahastojen ja yritys- ja julkisen rahoituksen välillä on systeeminen yhteys, rahamarkkinarahastojen toiminta on ollut keskeisellä sijalla varjopankkitoimintaa koskevassa kansainvälisessä työssä. Finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä (FSB) ja muut elimet, kuten kansainvälisen arvopaperimarkkinavalvojien yhteisö (IOSCO) ja Euroopan järjestelmäriskikomitea (EJRK), ovat analysoineet finanssisektoria ja todenneet, että tietyt toiminnot ja yhteisöt ovat olleet systeemisesti merkittäviä mutta sääntelyviranomaiset eivät ole puuttuneet niiden toimintaan riittävällä tavalla. Varainhoitosektorilla rahamarkkinarahastojen on katsottu olevan systeemisesti merkityksellisiä. Euroopan parlamentti antoi marraskuussa 2012 varjopankkitoimintaa koskevan päätöslauselman, jossa se kehottaa komissiota antamaan ehdotuksen, jossa keskitytään erityisesti rahamarkkinarahastoihin[1].

EJRK on esittänyt perusteellisen analyysin rahamarkkinarahastojen toimintaan sisältyvistä systeemisistä riskeistä. Sen antamissa suosituksissa käsitellään erityisesti rahamarkkinarahastojen vakautta ja likviditeettiä, ja ne sisältävät myös täydentäviä avoimuus- ja raportointisääntöjä. Nämä suositukset on otettu komission ehdotuksessa suurelta osin

[1] Euroopan parlamentin päätöslauselma 20. marraskuuta 2012 varjopankkitoiminnasta (2012/2115(INI)).

huomioon, ja ehdotuksessa on huomioitu myös niiden mahdolliset kielteiset vaikutukset Euroopan talouden rahoitukseen.

Rahamarkkinarahastot ovat käytännöllinen väline sijoittajille, koska ne tarjoavat sijoittajille pankkitalletuksia vastaavat ominaisuudet eli mahdollisuuden muuttaa sijoitus välittömästi käteiseksi sekä suhteellisen vakaan arvon. Näiden ominaisuuksien vuoksi sijoittajat pitävät rahamarkkinarahastoja turvallisena ja pankkitalletuksia monipuolisempana vaihtoehtona. Mutta todellisuudessa rahamarkkinarahastot ovat perinteisiä sijoitusrahastoja rahastosijoituksiin liittyvine markkinariskeineen. Niinpä kun niiden omaisuuserien hinnat, joihin rahamarkkinarahastot ovat sijoittaneet, alkavat laskea erityisesti stressikausien markkinaolosuhteissa, rahamarkkinarahasto ei pysty aina lupauksensa mukaisesti lunastamaan heti sijoittajia varten liikkeeseen laskemaansa osuutta tai osaketta eikä säilyttämään sen arvoa. Jotkin rahastojen järjestäjät (yleensä pankit) saattavat pystyä ”tukemaan” osuuksien tai osakkeiden arvoa antamalla järjestäjän tukea, kun taas toisilla (lähinnä omaisuudenhoitajilla) ei välttämättä ole tähän tarvittavia pääomia. Koska rahamarkkinarahaston sijoittajilleen tarjoamalla päivittäisellä likviditeetillä ja rahaston sijoitussalkkuun sisältyvillä omaisuuserillä on eri maturiteetit, välitön lunastaminen ei ehkä aina ole mahdollista. Lupaukselle vakaista lunastushinnoista haetaan usein lisätukea AAA-luottoluokituksesta. Ongelmana on se, että heti kun sijoittajat alkavat epäillä, ettei rahamarkkinarahastolla ole sen lupaamaa likviditeettiä eikä se pysty suoriutumaan lunastuksistaan milloin tahansa, sijoittajat vaativat lunastuksia, mikä voi johtaa niin kutsuttuun sijoittajapakoon.

Sijoittajapaoille on ominaista se, että suuri joukko sijoittajia esittää äkillisesti suuren määrän lunastustoimeksiantoja, koska ne haluavat välttää tappiot ja pystyä lunastamaan korkeimmalla mahdollisella hinnalla. Sijoittajapaot ovat systeemisesti merkityksellisiä, koska ne pakottavat rahamarkkinarahastot myymään omaisuuseriään nopeasti, jotta ne voivat täyttää jäljellä olevat lunastustoimeksiannot. Lunastusten kierre nopeuttaa rahaston nettoarvon (NAV) laskua ja näin ollen pahentaa nettoarvon heikkenemistä ja sitä pelkoa, että rahamarkkinat ovat ylipäätään epävakaat. Koska rahamarkkinarahastot ovat keskeisessä asemassa pankkien, yritysten ja valtioiden kaltaisten yhteisöjen lyhytaikaisessa rahoittamisessa, niihin kohdistuvat sijoittajapaot saattavat aiheuttaa laajempia makrotaloudellisia seurauksia. Rahamarkkinarahastojen merkitsemistä yhteensä 1 000 miljardin euron arvoisista rahoitusinstrumenteista pankkien liikkeeseen laskemien instrumenttien osuus on suurin (85 prosenttia), kun taas valtioiden osuus on noin 10 prosenttia ja yritysten suunnilleen 5 prosenttia. Valtiot ja erittäin suuret yritykset käyttävät rahamarkkinoita välineenä, jonka avulla ne voivat hankkia lyhytaikaista rahoitusta pankkien luottolimiittien ohella.

Sijoittajapakoihin liittyvät ongelmat ovat systeemisiä seuraavista syistä: 1) rahamarkkinarahastojen ja reaalitalouden välinen läheinen yhteys (rahamarkkinarahastojen rooli rahamarkkinoita rahoitusvälineenä käyttävien yhteisöjen lyhytaikaisen rahoituksen tarpeiden tyydyttäjänä) ja 2) rahamarkkinarahastojen ja järjestäjien välinen yhteys. Lisäksi rahamarkkinarahastoista tapahtuviin pakoihin liittyy myös sijoittajansuojanäkökohta, koska myöhään lunastavat (yleensä yksityiset sijoittajat) ovat epäedullisemmassa asemassa aikaisin lunastaviin verrattuna.

Ehdotetulla asetuksella puututaan mainittuihin ongelmiin. Siinä otetaan käyttöön yhteiset vaatimukset rahamarkkinarahastojen likviditeetin lisäämiseksi ja niiden rakenteen vakauden varmistamiseksi. Lisäksi siinä otetaan käyttöön yhteiset säännöt päivittäisten ja viikoittaisten likvidien varojen vähimmäistason varmistamiseksi. Asetuksessa vahvistetaan vakioitu toimintamalli, jonka avulla rahastonhoitaja saa paremman käsityksen sijoittajapohjastaan. Lisäksi asetuksella otetaan käyttöön yhteiset säännöt, joilla varmistetaan, että rahamarkkinarahastot sijoittavat monipuolisesti laadukkaisiin omaisuuseriin, joilla on hyvä

luottoluokitus. Näillä toimenpiteillä varmistetaan, että rahastolla on riittävästi likviditeettiä täyttää sijoittajien lunastustoimeksiannot.

Rahamarkkinarahastojen vakaus varmistetaan luomalla rahamarkkinarahastojen sijoituskohteina olevia omaisuuseriä koskevat selkeät ja yhdenmukaiset arvostussäännöt. Nämä arvostussäännöt tekevät selväksi sen tosiasian, että rahamarkkinarahastot ovat tavanomaisia sijoitusrahastoja, joiden sijoitusomaisuus on altis hintojen vaihtelulle.

Eräillä rahamarkkinarahastoilla on mahdollisuus säilyttää laskentamenetelmä, joka mahdollistaa vakaan merkintä- ja lunastushinnan sillä edellytyksellä, että niillä on käytössään asianmukaiset kassavarat. Tämän nk. nettoarvopuskurin tehtävänä on tasoittaa pääomamarkkinoiden luontaisia markkinavaihteluita. Sillä myös estettäisiin se, että järjestäjät eivät olisikaan valmistautuneita tilanteessa, jossa niiden rahamarkkinarahastot tarvitsevat ulkopuolista tukea. Puskuri on kolme prosenttia rahamarkkinarahaston hoitamista varoista. Niissä tarkastelluissa tapauksissa, joissa järjestäjä on antanut rahastolle tukea kriisin aikana (123 tapausta, jotka koskivat yhdysvaltalaisia rahamarkkinarahastoja), tuki ylitti vain kolmessa tapauksessa kolme prosenttia. Kun Reserve Primary Fund -rahasto ajautui maksukyvyttömäksi vuonna 2008, se menetti kolme prosenttia nettoarvostaan, vaikka sen merkitsemien Lehman Brothersin liikkeeseen laskemien lainojen osuus oli vain 1,5 prosenttia sen varoista. Puskuri ei tarjoa täydellistä turvaa kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahastojen (*constant net asset value* – CNAV) osakkeiden tai osuuksien haltijoille, mutta tällä tasolla saavutetaan tasapaino vankan ja turvallisen CNAV-mallin tarpeen ja rahastonhoitajien rahoitusvalmiuksien välillä. Rahamarkkinarahastojen kustannukset riippuvat kunkin rahastonhoitajan rahoituskustannuksista. Nämä vuositason kustannukset voivat vaihdella 3 ja 10 prosentin välillä. Sovellettaessa 3 prosentin puskuria hoitopalkkiot kasvaisivat 0,09–0,30 prosenttia vuositasolla. On odotettavissa, että rahastonhoitaja kantaa osan kustannusten kasvusta ja loput siirretään sijoittajien maksettaviksi. Korkeampi hoitomaksu vaikuttaa tuottoon, jonka sijoittajat voivat saada rahamarkkinarahastoihin sijoittaessaan, mutta toisaalta sijoittajat hyötyvät siitä, että tuotteessa on ylimääräinen suoja tasaamassa sen kohde-etuuksiin kohdistuvia markkinoiden liikkeitä.

Näiden säännösten lisäksi luottoluokitusta koskevalla yhteisellä säännöllä varmistetaan se, että rahamarkkinarahastojen hoitajat ja niihin sijoittavat eivät enää tukeudu ulkopuolisiin luottoluokituksiin, jotka voisivat haitata rahamarkkinoiden toimintaa, kun luottoluokituksia alennetaan. Näihin toimenpiteisiin liittyy vaatimuksia avoimuuden lisäämisestä sen varmistamiseksi, että sijoittaja ymmärtää asianmukaisesti sijoituksensa riski-hyötyprofiilin.

Ehdotettu asetus perustuu nykyisiin yhteissijoitusyrityksiä (UCITS-rahastoja) koskeviin toimiluvan myöntämismenettelyihin, jotka on yhdenmukaistettu yhteissijoitusyrityksiä koskevalla direktiivillä. Asetuksella otetaan käyttöön rahamarkkinarahastoina toimivia vaihtoehtoisia sijoitusrahastoja koskeva yhdenmukainen toimilupien myöntämismenettely, koska vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajia koskevassa direktiivissä vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen toimilupien myöntäminen jätetään jäsenvaltioiden päätettäväksi. Rahamarkkinarahastoina toimivia vaihtoehtoisia sijoitusrahastoja koskeva yhdenmukaistettu menettely myötäilee yhteissijoitusyritysten toimilupien myöntämistä koskevaa yhdenmukaistettua menettelyä. Rahastonhoitajia säännellään edelleen joko yhteissijoitusyrityksiä tai vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajia koskevalla direktiivillä, mutta tämän lisäksi tämän asetuksen soveltamisalaan kuuluvien rahastonhoitajien ja rahastojen on noudatettava erityisiä rahamarkkinarahastotuotteita koskevia sääntöjä.

Näillä yhtenäisillä säännöillä pyritään varmistamaan sisämarkkinoiden eheys ja lisäämään niiden häiriönsietokykyä uuden kriisin vaikutusten minimoimiseksi. Sijoittajat saavat tietoja näihin säänneltyihin tuotteisiin liittyvistä riskeistä ja varmuuden siitä, että unionissa toimiviin

rahamarkkinarahastoihin liittyvät sijoitusehdotukset on laadittu yhdenmukaisella tavalla. Rahastonhoitajille koituu etua siitä, että tuotteita koskevat säännöt on yhdenmukaistettu kaikkialla unionissa. Rahamarkkinainstrumenttien liikkeeseenlaskijat hyötyvät entistä vakaammasta toimintaympäristöstä, jossa rahamarkkinarahastojen asema rahoitusvälineenä säilyy.

2. KUULEMISTEN JA VAIKUTUSTEN ARVIOINTIEN TULOKSET

2.1. Intressitahojen kuuleminen

Vuoden 2012 alusta alkaen komissio on kuullut kattavasti monien eri järjestöjen edustajia. Kuuleminen on tapahtunut kahden- ja monenvälisissä kokouksissa. Lisäksi näkemyksiä on kerätty varjopankkitoimintaa koskevassa julkisessa kuulemisessa, varainhoitokysymyksiä (ml. rahamarkkinarahastot) koskevassa julkisessa kuulemisessa ja varjopankkitoimintaa koskevassa yleisölle avoimessa konferenssissa. Tällä tavoin komissio on saanut runsaasti tietoa rahamarkkinarahastojen markkinoiden toiminnasta ja niiden eri segmenteistä sekä näkemyksiä ratkaisua edellyttävistä kysymyksistä ja ehdotuksia niiden ratkaisemiseksi.

2.1.1. Varjopankkitoimintaa koskeva vihreä kirja

Varjopankkitoimintaa koskevaan vihreään kirjaan annetut vastaukset antoivat laajan kuvan EU:n varjopankkisektorista. Tämän ansiosta heinäkuussa 2012 käynnistettyyn varainhoitoa koskevaan julkiseen kuulemiseen voitiin sisällyttää entistä kohdennetumpia kysymyksiä rahamarkkinarahastojen toiminnasta. Huhtikuussa 2012 järjestettyyn yleisölle avoimeen konferenssiin, johon osallistui sidosryhmiä EU:sta ja Yhdysvalloista, sisältyi myös rahamarkkinarahastoja käsitellyt osio. Sääntelyviranomaisten ja liike-elämän edustajat muodostivat rahamarkkinarahastoja koskevan paneelin, jossa he esittivät näkemyksiään tarpeesta uudistaa EU:n rahamarkkinarahastojen markkinoita.

2.1.2. Varainhoitoa koskeva kuuleminen

Laajempaan erinäisiä varainhoitokysymyksiä käsitelleeseen julkiseen kuulemiseen, joka käynnistettiin 26. heinäkuuta 2012, sisällytettiin rahamarkkinarahastoja käsittelevä luku (kuuleminen päättyi 18. lokakuuta 2012). Komission yksiköt saivat 56 vastausta, jotka koskivat rahamarkkinarahastoja koskevaa osiota.

2.2. Vaikutusten arviointi

Komissio toteutti sääntelyn parantamista koskevan politiikkansa mukaisesti vaikutusten arvioinnin eri toimintavaihtoehdoista. Rahamarkkinarahastojen likviditeetin ja vakauden varmistamiseksi analysoitiin yhteensä 16 eri vaihtoehtoa. Kaikki nämä vaihtoehdot analysoitiin ottaen huomioon yleiset tavoitteet eli rahoitusvakauden parantaminen sisämarkkinoilla ja rahamarkkinarahastojen sijoittajansuojan parantaminen, mutta myös tämän aloitteen muut erityisemmät tavoitteet otettiin huomioon: i) torjutaan riski, että vaikutukset leviäisivät reaalitalouteen, ii) torjutaan riski, että vaikutukset leviäisivät koskemaan myös järjestäjää, ja iii) vähennetään myöhään lunastaville aiheutuvia haittoja erityisesti kun lunastukset tapahtuvat stressikausien markkinaolosuhteissa.

Vaikutusten arvioinnissa analysoitiin vaikutuksia, kuten eri sidosryhmille, sijoittajille, varainhoitajille, lyhytaikaisen velan liikkeeseenlaskijoille ja järjestäjille aiheutuvia kustannuksia ja hyötyjä. Analyysin tuloksena päädyttiin kannattamaan entistä vankemman kehyksen luomista rahamarkkinarahastoille: tämä edellyttää entistä suurempaa likviditeettiä ja entistä vakaampaa rakennetta. Parhaiksi arvioitujen toimintavaihtoehtojen vaikutusten odotetaan hyödyttävän rahamarkkinarahastoja ja ylipäätään rahamarkkinoita parantamalla niiden kykyä selviytyä stressikausien markkinaolosuhteista. Tuloksena on unionissa entistä

vakaampi rahamarkkinoiden toimintaympäristö, josta hyötyvät sijoittajat, lyhytaikaisen velan liikkeeseenlaskijat ja rahamarkkinarahastojen järjestäjinä toimivat pankit.

Sisämarkkinoiden pääosaston edustajat tapasivat vaikutustenarviointilautakunnan 16. tammikuuta 2013. Lautakunta tarkasteli vaikutusten arviointia ja antoi siitä myönteisen lausuntonsa 18. tammikuuta 2013. Kokouksen aikana lautakunnan jäsenet esittivät sisämarkkinoiden pääosaston edustajille ehdotuksia vaikutusten arvioinnin sisällön parantamiseksi, minkä perusteella asiakirjan lopulliseen versioon tehtiin joitakin muutoksia. Ongelmien määrittelyä on parannettu antamalla yksityiskohtaisempia tietoja rahamarkkinarahastojen markkinoista, ja niiden kuvaukseen lisättiin unionia koskevia esimerkkejä, joista käy erityisesti ilmi ongelmien valtioiden rajat ylittävä ulottuvuus. Tavoitteet ja yksilöityjä ongelmia koskevat vaihtoehdot on linkitetty paremmin, ja on käytetty enemmän määrällisesti ilmaistavia toimintatavoitteita. Suunnitelluista toimenpiteistä sijoittajille aiheutuvat vaikutukset ja säännösten noudattamisesta aiheutuvat kustannukset on selitetty yksityiskohtaisemmin. Jäsenvaltioihin ja kansainvälisen sääntelyn johdonmukaisuuteen kohdistuvat vaikutukset on myös selitetty paremmin. Sidosryhmien näkemykset on esitetty järjestelmällisesti erityisesti kohdissa, joissa analysoidaan ja vertaillaan vaihtoehtoja.

3. EHDOTUKSEN OIKEUDELLINEN SISÄLTÖ

3.1. Oikeusperusta ja oikeudellisen muodon valinta

Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (SEUT) 114 artiklan 1 kohta tarjoaa oikeusperustan asetukselle, jolla otetaan käyttöön yhdenmukaiset säännökset sisämarkkinoiden toimintaa varten. Tuotteiden toiminnan vakautta koskevilla säännöillä vahvistetaan rahamarkkinarahastoihin liittyvien riskien rajat. Niillä ei säännellä pääsyä harjoittamaan varainhoitotoimintaa vaan säännellään tapaa, jolla nämä toiminnot suoritetaan, jotta voidaan varmistaa sijoittajansuoja ja rahoitusjärjestelmän vakaus. Säännöillä tuetaan sisämarkkinoiden asianmukaista ja turvallista toimintaa.

Sisämarkkinoiden eheyttä koskevan tavoitteen saavuttamiseksi ehdotetulla lainsäädäntötoimella luodaan rahamarkkinarahastoja koskeva sääntelykehys, jotta varmistetaan parempi sijoittajansuoja rahamarkkinarahastoihin sijoittaville ja parannetaan rahoitusvakautta estämällä vaikutusten leviämisriski. Ehdotetut säännökset on erityisesti tarkoitettu varmistamaan, että rahaston likviditeetti on riittävä vastaamaan sijoittajien lunastustoimeksiantoihin ja rahamarkkinarahastojen rakenne on riittävän turvallinen kestämään epäedulliset markkinaolosuhteet. Asetusta pidetään soveliaimpana oikeudellisena välineenä, kun tarkoitus on ottaa käyttöön yhtenäiset vaatimukset, jotka koskevat muun muassa hyväksyttäviä omaisuuseriä, hajauttamista koskevia sääntöjä, luotto-, korko- ja likviditeettiriskien suuruutta koskevia sääntöjä sekä sääntöjä, jotka koskevat toimiluvan myöntämistä rahastoille, joilla on aikomus alkaa harjoittaa sijoitustoimintaa rahamarkkinoilla. Nämä ovat pääosin tuotteiden toiminnan vakautta koskevia sääntöjä, joilla pyritään tekemään EU:n rahamarkkinarahastoista entistä varmempia ja tehokkaampia vähentäen samalla niihin liittyvää huolta systeemisen riskin toteutumisesta.

Rahamarkkinarahaston hoitajan toiminnan aloittamista säännellään joko yhteissijoitusyrityksiä koskevalla direktiivillä tai vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajia koskevalla direktiivillä. Rahastojen hoitajien toimintaan sovelletaan jatkossakin yhteissijoitusyrityksiä koskevaa direktiiviä ja vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajia koskevaa direktiiviä, mutta yhteissijoitusyrityskehykseen sisältyviä tuotesääntöjä täydennetään tämän asetuksen tuotesäännöillä.

3.2. Toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaate

Kansallinen sääntely rajoittuu luonnostaan asianomaiseen jäsenvaltioon. Jos rahamarkkinarahaston tuote- ja likviditeettiprofiilia säänneltäisiin yksinomaan kansallisella tasolla, riskinä olisi, että keskenään erilaisia tuotteita myytäisiin rahamarkkinarahastoina. Tämä aiheuttaisi sekaannusta sijoittajien keskuudessa ja estäisi tasapuolisten toimintaedellytysten toteutumisen kaikkialla unionissa niille, jotka tarjoavat rahamarkkinarahastoja joko ammatti- tai piensijoittajille. Lisäksi erilaiset rahamarkkinarahaston keskeisiä ominaisuuksia koskevat kansalliset toimintatavat lisäisivät riskiä vaikutusten leviämisestä rajojen yli erityisesti silloin, kun liikkeeseenlaskijat ja rahamarkkinarahasto sijaitsevat eri jäsenvaltioissa. Koska rahamarkkinarahastot sijoittajat monenlaisiin rahoitusinstrumentteihin kaikkialla EU:ssa, yhden rahamarkkinarahaston maksukyvyttömyydellä (joka johtuisi riittämättömästä sääntelystä kansallisella tasolla) olisi vaikutusta valtioiden ja yritysten rahoitukseen kaikkialla EU:ssa.

Lisäksi koska monien rahamarkkinarahastoja EU:ssa tarjoavien toimijoiden kotipaikka on toisessa jäsenvaltioissa kuin siinä, jossa rahastoja pidetään kaupan, on olennaisen tärkeää luoda vankka kehys, jotta vältetään vaikutusten leviäminen valtioiden rajojen yli. Vaikutusten leviämistä valtioiden rajojen yli olisi myös vältettävä rahamarkkinarahaston ja sen järjestäjän välillä, joka on usein sijoittautunut toiseen jäsenvaltioon. Tämä on erityisen tärkeää silloin, kun järjestäjä on sijoittautunut jäsenvaltioon, jolla ei mahdollisesti ole budjettivaroja pelastaa maksukyvytöntä järjestäjää.

Suhteellisuusperiaatteen osalta voidaan todeta, että ehdotuksessa saavutetaan asianmukainen tasapaino yleisen edun ja toimenpiteen kustannustehokkuuden välillä. Eri osapuolille asetettavat vaatimukset on mitoitettu huolellisesti. Aina kun se on ollut mahdollista, vaatimukset on laadittu vähimmäisvaatimusten muotoon (esim. likviditeetti päivä- tai viikkotasolla, saman liikkeeseenlaskijan arvopapereihin sijoittamiselle asetetut rajat), ja lakisääteiset velvollisuudet on muotoiltu niin, etteivät ne tarpeettomasti riko olemassa olevia liiketoimintamalleja (esim. säädetään asianmukaisista siirtymäajoista ennen kuin rahamarkkinarahaston nettoarvon kelluttaminen on pakollista tai annetaan toimijoille mahdollisuus valita, soveltavatko ne rahamarkkinarahastoonsa tiukkoja pääomavaatimuksia vai nettoarvon kelluttamista). Näitä vaatimuksia asetettaessa on erityisesti pyritty saavuttamaan tasapaino sijoittajasuojan, valtioiden rajojen yli tapahtuvan vaikutusten leviämisen välttämisen, markkinoiden tehokkuuden, EU:n teollisuuden rahoittamisen ja toimialalle aiheutuvien kustannusten välillä.

3.3. Vaikutus perusoikeuksiin liittyviin kysymyksiin

Ehdotuksella on vaikutuksia, jotka liittyvät kahteen Euroopan unionin perusoikeuskirjassa vahvistettuun perusoikeuteen eli elinkeinovapauteen (16 ja 22 artikla) ja kuluttajansuojaan (38 artikla).

Ehdotuksen yleiseen etuun liittyvä tavoite, jolla perustellaan tiettyjä rajoituksia edellä mainittuihin perusoikeuksiin, on tavoite varmistaa markkinoiden eheys ja vakaus. Elinkeinovapauteen saatetaan joutua puuttumaan, koska on välttämätöntä noudattaa erityisiä tavoitteita, joilla varmistetaan riittävä likviditeetti ja estetään vaikutusten leviämisen riski ja turvataan sijoittajien edut entistä paremmin. Ehdotuksessa kunnioitetaan kuitenkin täysimittaisesti tämän perusvapauden pohjimmaista merkitystä. Ehdotetuilla uusilla säännöillä vahvistetaan yleisesti oikeutta kuluttajansuojaan (38 artikla) ja samalla noudatetaan perusoikeuksia ja periaatteita, jotka on tunnustettu Euroopan unionin perusoikeuskirjassa ja Euroopan unionin toiminnasta tehdyssä sopimuksessa.

3.4. Ehdotuksen yksityiskohtaiset perustelut

Rahamarkkinarahastoja koskeva ehdotus jakautuu yhdeksään lukuun.

3.4.1. I luku: Yleiset säännökset (1–6 artikla)

I luvussa käsitellään yleisiä sääntöjä, kuten kohdetta ja ehdotettujen sääntöjen soveltamisalaa, määritelmiä, rahamarkkinarahastojen toimiluvan myöntämistä ja ehdotetun asetuksen suhdetta olemassa oleviin sääntöihin, joista on säädetty direktiiveissä 2009/65/EY (yhteissijoitusyritykset eli UCITS-rahastot) ja 2011/61/EU (vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajat).

1 artiklassa määritellään kohde ja säädetään, että asetusta sovelletaan kaikkiin rahamarkkinarahastoihin, jotka ovat sijoittautuneet unioniin ja/tai joita hoidetaan ja/tai pidetään kaupan unionissa. Siinä täsmennetään myös, että asetuksen vaatimukset on tarkoitettu tyhjentäviksi eli niiden ei katsota jättävän tilaa ylimääräisten kansallisten vaatimusten asettamiselle eli ns. lainsäädännön kultaukselle. Rahamarkkinarahastot ovat joko yhteissijoitusyrityksiä (UCITS-rahastoja) tai vaihtoehtoisia sijoitusrahastoja, jotka sijoittavat lyhytaikaisiin rahoitusinstrumentteihin ja joilla on erityisiä tavoitteita. 2 artiklassa annetaan ehdotetun asetuksen yhdenmukaisen soveltamisen kannalta tarpeelliset määritelmät. 3 artiklassa säädetään, että yhteistä sijoitustoimintaa harjoittaville yrityksille myönnetään nimenomainen lupa toimia rahamarkkinarahastoina joko osana yhteissijoitusyrityksiä koskevaa yhdenmukaistettua toimiluvan myöntämismenettelyä tai vaihtoehtoisille sijoitusrahastoille 4 artiklassa säädettyä yhdenmukaistettua menettelyä noudattaen. 5 artiklassa rajoitetaan käsite ”rahamarkkinarahasto” koskemaan ainoastaan asetuksen mukaisia rahastoja. 6 artiklassa kuvataan yhteissijoitusyrityksiä koskevaan direktiiviin ja vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajia koskevaan direktiiviin sisältyvien olemassa olevien sääntöjen ja uuden rahamarkkinarahastoja koskevan asetuksen välistä yhteyttä, ja siinä täsmennetään, että asetusta on sovellettava rahamarkkinarahastojen hoitajiin.

3.4.2. II luku — Rahamarkkinarahastojen sijoituspolitiikkaa koskevat velvoitteet (7–20 artikla)

II lukuun sisältyvät säännöt, jotka koskevat rahamarkkinarahastoille sallittuja sijoituspolitiikkoja, kuten hyväksyttäviä omaisuuseriä sekä sijoitusomaisuuden hajautusta, keskittymistä ja luottoluokkaa.

7 artiklassa kuvataan sijoituspolitiikkaa koskevien yhteissijoitusyritysten sääntöjen ja ehdotettujen rahamarkkinarahastojen sijoituspolitiikkaa koskevien sääntöjen välistä suhdetta ja todetaan, että rahamarkkinarahastot muodostavat erityissäännöksen (*lex specialis*) suhteessa kyseisessä artiklassa lueteltuihin yhteissijoitusyrityksiä koskeviin sääntöihin. 8 artiklassa kuvataan neljää rahoitusvarojen luokkaa, joihin rahamarkkinarahastot voivat sijoittaa: rahamarkkinainstrumentit, talletukset luottolaitoksissa, johdannaisinstrumentit ja takaisinmyyntisopimukset. Rahamarkkinarahastot eivät voi sijoittaa mihinkään muihin omaisuuseriin, harjoittaa rahamarkkinainstrumenttien lyhyeksi myyntiä, hankkia osakkeisiin tai hyödykkeisiin kohdistuvia vastuita, harjoittaa arvopaperien lainaksiantamista tai -ottamista, tehdä takaisinostosopimuksia tai ottaa tai antaa lainaksi rahaa, koska nämä omaisuuseräluokat ja käytännöt heikentäisivät rahamarkkinarahaston likviditeettiprofiilia. 9–13 artiklassa kuvataan tarkemmin niiden neljän omaisuuseräluokan kelpoisuusvaatimuksia, joihin rahamarkkinarahastot voivat sijoittaa. Erityisesti 13 artiklaan sisältyvät säännöt, joilla pyritään varmistamaan, että takaisinmyyntisopimuksen yhteydessä saatu vakuus on riittävän likvidi, jotta se voidaan tarvittaessa myydä nopeasti.

14 artikla sisältää hyväksyttävän sijoitusomaisuuden hajautusta koskevat yksityiskohtaiset säännöt, joita kunkin rahamarkkinarahaston on noudatettava, kuten säännöt yhden

liikkeeseenlaskijan osuuden enimmäismäärästä (prosenttiosuutena rahamarkkinarahastossa hoidettavista varoista) ja yhteen vastapuoleen liittyvien riskisaamisten enimmäismäärästä. 15 artiklassa puolestaan säädetään puolestaan enimmäismääristä, joita rahamarkkinarahasto voi (sijoittajana) pitää hallussaan ja jotka koskevat yhtä liikkeeseenlaskijaa (keskittymisrajat). Jotta voidaan vähentää mekanistista riippuvuutta ulkoisista luottoluokituksista, 16–19 artikla sisältävät rahamarkkinarahastojen sijoitusinstrumenttien luoton laadun sisäistä arviointia koskevat yksityiskohtaiset säännöt. 20 artiklassa kuvataan hallintotapavaatimukset, jotka koskevat sisäistä luottoluokitusprosessia ja erityisesti toimivan johdon roolia.

3.4.3. III luku – Rahamarkkinarahastojen riskienhallintaa koskevat velvoitteet (21–25 artikla)

III luvussa käsitellään riskienhallintaan liittyviä näkökohtia, kuten rahamarkkinarahastojen omaisuuserien maturiteettia ja likviditeettiprofiilia, luottoluokitusten pyytämistä, selonottovelvollisuutta sekä stressitestejä, jotka rahamarkkinarahaston on otettava käyttöön.

Uudet painotettua keskimääräistä maturiteettia (WAM) ja painotettua keskimääräistä elinaikaa (WAL) koskevat säännöt yhdessä päivän ja viikon kuluessa erääntyvien omaisuuserien hallussapitoa koskevien vaatimusten kanssa ovat olennaisen tärkeitä tukipilareita rahamarkkinarahaston likviditeettiprofiilin vahvistamisessa ja näin ollen sen valmiudessa täyttää sijoittajien lunastusvaatimukset. 21 artikla sisältää maturiteettiprofiilia koskevan keskeisen säännöksen, jota lyhyiden rahamarkkinarahastojen on noudatettava. 22 artikla sisältää vastaavat säännöt lyhyille rahamarkkinarahastoille, jotka sijoittavat pidempiaikaisiin instrumentteihin kuin lyhyet rahamarkkinarahastot. Tavanomaisilla rahamarkkinarahastoilla on erilaiset maturiteettirajat, kuten painotettu keskimääräinen elinaika (WAL) ja painotettu keskimääräinen maturiteetti (WAM), ja ne voivat käyttää lievempää hajautusvaatimusta saman yhteisön liikkeeseen laskemiin rahamarkkinainstrumentteihin tehtyihin sijoituksiin. Nämä ominaisuudet ovat linjassa sen kanssa, että tavanomaisten rahamarkkinarahastojen tavoitteena on tarjota hieman suurempaa tuottoa kuin rahamarkkinakorot. Tavanomaisten rahamarkkinarahastojen ominaisuudet ovat myös linjassa sen tosiasian kanssa, että tämäntyyppisiä rahastoja ei voida hoitaa kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahastoina (22 artiklan 5 kohta), mistä syystä ne ovat vähemmän alttiita joukkopaoille.

23 artiklassa estetään rahamarkkinarahastoja pyytämästä tai rahoittamasta ulkopuolisen tekemää luottoluokitusta, millä täydennetään 16–19 artiklassa olevia sisäisiä luottoluokituksia koskevia sääntöjä. 24 artiklassa otetaan käyttöön selonottovelvollisuutta koskevat vaatimukset. Näiden sääntöjen tavoitteena on tarjota rahamarkkinarahastoille paremmat mahdollisuudet ennakoida lunastussyklejä. 25 artikla sisältää stressitestejä koskevat säännöt.

3.4.4. IV luku — Arvostussäännöt (26–28 artikla)

IV luku käsittelee rahamarkkinarahaston sijoitusomaisuuden arvostamista ja rahamarkkinarahaston osuus- tai osakekohtaisen nettoarvon laskemista.

26–28 artikla sisältävät säännöt siitä, miten rahamarkkinarahastojen on arvostettava yksittäiset sijoitusomaisuuserät ja laskettava osuus- tai osakekohtainen nettoarvo sekä kuinka usein tällaiset arvostukset on tehtävä. Vaikka on olemassa yleissääntö, jossa suositaan arvostamista markkinahintaan, rahamarkkinarahastot voivat myös käyttää malliin perustuvaa arvostusmenetelmää silloin, kun arvostaminen markkinahintaan ei ole mahdollista tai markkinatietojen laatu ei ole riittävä. Ainoastaan kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahastot voivat arvostaa omaisuuserät myös jaksotettuun hankintamenoon. Nettoarvon laskemiseksi valittu menetelmä on erityisen tärkeä silloin, kun rahamarkkinarahaston osakkeita tai osuuksia lasketaan liikkeeseen tai lunastetaan (26 artikla).

3.4.5. V luku – Kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahastoja koskevat erityisvaatimukset (29–34 artikla)

V luku sisältää erityisvaatimuksia, jotka koskevat rahamarkkinarahastoja, jotka arvostavat omaisuuserät jaksotettuun hankintamenoon tai ilmoittavat soveltavansa osuus- tai osakekohtaista kiinteää nettoarvoa tai jotka pyöristävät osuus- tai osakekohtaisen kiinteän nettoarvon lähimpään prosenttiyksikköön eli kyse on kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahastoista.

29 artikla sisältää erityiset toimilupavaatimukset, joita sovelletaan ainoastaan sellaisiin rahamarkkinarahastoihin, jotka arvostavat omaisuuseränsä jaksotettuun hankintamenoon tai ilmoittavat soveltavansa osuus- tai osakekohtaista kiinteää nettoarvoa tai pyöristävät osuus- tai osakekohtaisen kiinteän nettoarvon lähimpään prosenttiyksikköön. Näiden kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahastojen on otettava käyttöön puskuri, joka on vähintään kolme prosenttia rahaston varojen kokonaisarvosta. 30 artiklassa kuvataan puskurin (”nettoarvopuskurin”) rakenne, ja 31 artiklassa kuvataan sen toiminta. On tärkeää huomata, että 31 artikla sisältää säännön, jonka mukaan nettoarvopuskuria voidaan käyttää ainoastaan tasaamaan osuus- tai osakekohtaisen kiinteän nettoarvon ja osuuden tai osakkeen ”todellisen” arvon välinen ero. Lisäksi 31 artikla sisältää säännöt siitä, milloin nettoarvopuskurin varoja on käytettävä ja milloin puskuriin voidaan lisätä varoja. 32–34 artiklassa säädetään velvollisuudesta täydentää nettoarvopuskuria sekä seurauksista, joita koituu, jos puskurin täydentäminen lyödään laimin.

3.4.6. VI luku — Ulkopuolinen tuki (35 ja 36 artikla)

VI luku sisältää säännöt ulkopuolisesta tuesta. Siinä vahvistetaan sääntö, jonka mukaan kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahastot voivat vastaanottaa ulkopuolista tukea ainoastaan nettoarvopuskurin kautta, kun taas muilta rahamarkkinarahastoilta on pääsääntöisesti kielletty ulkopuolisen tuen vastaanottaminen.

35 artiklassa kuvataan, mitä ulkopuolisella tuella tarkoitetaan, ja se sisältää ei-tyhjentävän luettelon tapauksista, joissa on kyse ulkopuolisesta tuesta. Tällä artiklalla on kaksi tavoitetta: sillä varmistetaan, että kaikki ”järjestäjän” tuki annetaan kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahastoille 31 artiklassa tarkoitetun avoimen mekanismin välityksellä siten, että käytetään etukäteen perustettua nettoarvopuskuria, tai jos järjestäjän tukea annetaan muille rahamarkkinarahastoille, artiklalla varmistetaan että toimivaltaiset viranomaiset sallivat tällaisen tuen vain, jos rahoitusvakauden ylläpitämiseen liittyvät poikkeukselliset olosuhteet oikeuttavat järjestäjän tuen tapauskohtaisen antamisen (36 artikla).

3.4.7. VII luku — Avoimuusvaatimukset (37 ja 38 artikla)

VII luku sisältää avoimuutta koskevat säännöt, jotka liittyvät rahamarkkinarahastojen mainostamiseen sijoittajille, sekä toimivaltaisille viranomaisille tapahtuvaa raportointia koskevat vaatimukset.

37 artikla sisältää erityiset avoimuusvaatimukset. 38 artiklassa vahvistetaan kaikille rahamarkkinarahastoille raportointivaatimukset, joita sovelletaan direktiiveissä 2009/65 ja 2011/61 säädettyjen vaatimusten lisäksi.

3.4.8. VIII luku — Valvonta (39–42 artikla)

VIII luku sisältää rahamarkkinarahastojen valvontaa koskevat säännöt: 39 artiklassa selitetään rahamarkkinarahaston osalta toimivaltaisten viranomaisten ja rahamarkkinarahaston hoitajan roolit. 40 artiklassa todetaan, että toimivaltaisten viranomaisten toimivaltaa, joka perustuu yhteissijoitusyrityksiä koskevaan direktiiviin ja vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajia koskevaan direktiivin, olisi käytettävä myös ehdotetun asetuksen osalta. 41 artiklassa viitataan

Euroopan arvopaperimarkkinaviranomaisen toimivaltaan (EAMV), ja 42 artiklassa säädetään viranomaisten välisestä yhteistyöstä.

3.4.9. IX luku — Loppusäännökset (43–46 artikla)

IX luku sisältää olemassa olevien rahamarkkinarahastoina toimivien yhteissijoitusyritysten ja vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen kohtelua koskevat säännöt sen varmistamiseksi, että kyseiset rahastot ovat rahamarkkinarahastoja koskevien uusien sääntöjen mukaiset. Luku sisältää myös uudelleentarkastelulausekkeen, joka koskee nettoarvopuskurien soveltamista tiettyihin kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahastoihin. 43 artiklassa mainitaan erityisesti, miten olemassa olevien yhteissijoitusyritysten ja vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen, jotka täyttävät kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston määrittelyperusteet, olisi kerättävä nettoarvopuskuri asteittain. 45 artiklassa todetaan, että nettoarvopuskurien soveltamista kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahastoihin, jotka keskittävät salkkunsa jäsenvaltioiden liikkeeseen laskemiin tai takaamiin velkakirjoihin, olisi tarkasteltava uudelleen viimeistään kolmen vuoden kuluttua tämän asetuksen voimaantulosta.

4. TALOUSARVIOVAIKUTUKSET

Rahamarkkinarahastojen uudistustyön koordinointi on tapahtunut tiiviissä yhteistyössä Euroopan arvopaperimarkkinaviranomaisen (EAMV) kanssa. Komission rahastonhoitoalan asiantuntijat ovat olleet säännöllisessä yhteydessä EAMV-kollegoihinsa sekä rahamarkkinarahastojen toimintaa käsittelevässä työryhmässä että EAMV:n yhteydessä toimivassa sijoitustenhoitopalvelujen pysyvässä komiteassa.

EAMV keskeytti rahamarkkinarahastojen osalta käynnissä olleen työnsä, koska komissio ilmoitti aikovansa ehdottaa tällä alalla lainsäädäntöä, jolla muun muassa sisällytettäisiin primaarioikeuteen tietyt periaatteet, jotka on vahvistettu olemassa olevissa rahamarkkinarahastoja koskevissa Euroopan arvopaperimarkkinavalvojien komitean (CESR) ja EAMV:n suuntaviivoissa. EAMV oli jo ehtinyt käynnistää vaihtoehtoisia luokitusmenetelmiä koskevan valmistelutyön, jonka yhteydessä oli määrä korvata luottoluokituslaitosten rahamarkkinainstrumenteille antamat luottoluokitukset. EAMV on keskeyttänyt tämän valmistelutyön odottaakseen virallista valtuutusta, joka annettaisiin sille ehdotetun lainsäädännön nojalla. Lisäksi EAMV on jo aloittanut valvontakäytäntöjä ja suuntaviivojensa noudattamista koskevan tietokannan luomisen osana pyrkimyksiään saada aikaan lähentymistä rahamarkkinarahastojen alalla.

Sen vuoksi EAMV:llä on jo nyt hyvät valmiudet suoriutua ehdotetulla asetuksella sille annettavista tehtävistä, koska kaikki tämä valmistelutyö oli käynnistetty jo ennen rahamarkkinarahastoja koskevaa komission ehdotusta.

Näissä olosuhteissa komissio ei ole havainnut, että asetuksella olisi vaikutuksia Euroopan unionin talousarvioon. Edellä todetun perusteella EAMV ei tarvitse lisärahoitusta eikä lisähenkilöstöä ehdotetussa lainsäädännössä sille annettavien tehtävien suorittamiseen eli vaihtoehtoisten luokitusmenetelmien kehittämiseen ja hyväksyttyjä rahamarkkinarahastoja koskevan tietokannan luomiseen. Kuten edellä todettiin, nämä tehtävät ovat jo osa EAMV:n vakiintunutta toimintaa.

Lisäksi rahamarkkinarahastoja koskevien toimintasääntöjen määrittely sisältyy jo EAMV:n nykyisiin tehtäviin. Osana yleistehtäväänsä valvoa ja lähentää sääntelyä UCITS-rahastojen alalla EAMV on jo osoittanut henkilöstöresursseja kehittämään toiminta- ja valvontavälineitä rahamarkkinarahastoja varten, sillä kyse on erityisestä rahastoluokasta, johon sovelletaan joko yhteissijoitusyrityksiä tai vaihtoehtoisia sijoitusrahastoja koskevaa lainsäädäntöä.

Näiden pyrkimysten saavuttamiseksi Euroopan arvopaperimarkkinavalvojien komitea (CESR) eli EAMV:n edeltäjä antoi toukokuussa 2010 kattavat rahamarkkinarahastoja koskevat suuntaviivat (CESR 10/049).

EAMV toteutti vuonna 2012 runsaasti resursseja vaatineen vertaisarvioinnin, jossa tarkasteltiin, kuinka jäsenvaltiot sovelsivat suuntaviivoja käytännössä (12 jäsenvaltiota sovelsi suuntaviivoja, kun taas kahdeksan ei ollut ottanut niitä osaksi sääntelykäytäntöään).

Vuonna 2013 rahamarkkinarahastoja koskevia suuntaviivoja täydennettiin yksityiskohtaisella kysymyksiä ja vastauksia -asiakirjalla.

2013/0306 (COD)

Ehdotus

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS

rahamarkkinarahastoista

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 114 artiklan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen, kun esitys lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon[2],

noudattavat tavallista lainsäätämisjärjestystä,

sekä katsovat seuraavaa:

(1) Rahamarkkinarahastot tarjoavat lyhytaikaista rahoitusta finanssilaitoksille, yrityksille tai valtioille. Tarjoamalla rahoitusta näille yhteisöille rahamarkkinarahastot osallistuvat Euroopan talouden rahoittamiseen.

(2) Kysyntäpuolella rahamarkkinarahastot on lyhytaikaisen kassanhallinnan välineitä, joiden etuina ovat suuri likviditeetti, hajautus, sijoitetun pääoman arvon vakaus sekä markkinaperusteinen tuotto. Rahamarkkinarahastoja käyttävät pääasiassa yritykset, jotka haluavat sijoittaa ylimääräiset käteisvaransa lyhyeksi ajaksi. Rahamarkkinarahastot toimivat siis tärkeänä linkkinä, joka yhdistää lyhyen rahan kysynnän ja tarjonnan.

(3) Finanssikriisin aikaiset tapahtumat ovat tuoneet rahamarkkinarahastoissa esiin piirteitä, jotka altistavat ne häiriöille, kun finanssimarkkinoilla esiintyy ongelmia, ja jotka voivat sen vuoksi levittää tai kasvattaa riskejä koko rahoitusjärjestelmässä. Kun sellaisten omaisuuserien hinnat, joihin rahamarkkinarahastot ovat sijoittaneet, alkavat laskea erityisesti stressikausien markkinaolosuhteissa, rahamarkkinarahastot eivät pysty aina lupaustensa mukaisesti lunastamaan heti sijoittajien merkitsemiä osuuksia tai osakkeita eikä säilyttämään niiden alkuperäistä arvoa. Tämä tilanne voi johtaa äkillisiin massiivisiin lunastusvaatimuksiin, joilla voi olla laajempia makrotaloudellisia seurauksia.

(4) Suuret lunastusvaatimukset voivat pakottaa rahamarkkinarahastot myymään osan sijoitusomaisuudestaan taantuvilla markkinoilla, mikä kiihdyttää likviditeettikriisiä. Näissä olosuhteissa liikkeeseenlaskijat voivat kohdata rahamarkkinoilla vakavia rahoitusvaikeuksia, jos yritystodistusten ja muiden rahamarkkinainstrumenttien markkinat hiipuvat. Kriisin mahdollinen leviäminen lyhytaikaisen rahoituksen

[2] EUVL C , , s. .

markkinoille voi tällöin aiheuttaa suoraan suuria vaikeuksia finanssilaitosten, yritysten ja valtioiden rahoitukselle ja näin ollen koko taloudelle.

(5) Varainhoitajat voivat järjestäjien avulla päättää tarjota harkinnanvaraista tukea rahamarkkinarahastojensa likviditeetin ja vakauden ylläpitämiseksi. Järjestäjien on arvonalennuksen yhteydessä usein pakko tukea rahamarkkinarahastoja, joiden järjestäjinä ne toimivat, koska ne pelkäävät maineriskiä ja sitä mahdollisuutta, että paniikki leviää niiden muuhun liiketoimintaan. Järjestäjien antama tuki voi rahaston koon ja lunastuspaineen mukaan kasvaa suuremmaksi kuin niiden helposti käytettävissä olevat varat. Sen vuoksi on tärkeää luoda yhtenäinen säännöstö, jolla voidaan estää järjestäjän vararikko ja häiriöiden leviäminen muihin rahamarkkinarahastojen järjestäjinä toimiviin yhteisöihin.

(6) Jotta sisämarkkinat voitaisiin säilyttää eheinä ja vakaina lisäämällä rahamarkkinarahastojen kestokykyä ja rajoittamalla häiriöiden leviämiskanavia, on tarpeen vahvistaa säännöt rahamarkkinarahastojen toiminnasta ja erityisesti niiden sijoitussalkkujen koostumuksesta. Sen varmistamiseksi, että rahamarkkinarahastot voivat välittömästi lunastaa sijoittajien osuudet tai osakkeet erityisesti stressikausien markkinaolosuhteissa, tarvitaan koko unionia koskevat yhtenäiset säännöt. Rahamarkkinarahastojen sijoitussalkkuja koskevia yhtenäisiä sääntöjä tarvitaan myös sen varmistamiseksi, että rahamarkkinarahastot voivat kestää tilanteen, jossa suuri joukko sijoittajia esittää äkillisesti massiivisia lunastusvaatimuksia.

(7) Rahamarkkinarahastoja koskevia yhtenäisiä sääntöjä tarvitaan myös sen varmistamiseksi, että lyhytaikaisen rahoituksen markkinat toimivat moitteettomasti finanssilaitosten, lyhytaikaista velkaa liikkeeseen laskevien yritysten ja valtioiden kannalta. Sääntöjä tarvitaan myös sen vuoksi, että niillä varmistetaan rahamarkkinarahastojen sijoittajien yhdenvertainen kohtelu ja vältetään tilanne, jossa myöhään lunastuksia vaativille koituu ylimääräisiä haittoja, kun lunastukset keskeytetään väliaikaisesti tai kun rahamarkkinarahasto likvidoidaan.

(8) On tarpeen säätää rahamarkkinarahastoja koskevien vakavaraisuusvaatimusten yhdenmukaistamisesta vahvistamalla selkeät säännöt, joissa rahamarkkinarahastoille ja niiden hoitajille asetetaan suoria velvoitteita unionin laajuisesti. Tämä lisäisi rahamarkkinarahastojen vakautta valtioiden ja yritysten lyhytaikaisen rahoituksen lähteenä koko unionissa. Se takaisi myös, että rahamarkkinarahastot säilyvät luotettavana välineenä, jota voidaan käyttää unionin talouselämässä kassanhallinnan tarpeisiin.

(9) Euroopan arvopaperimarkkinavalvojien komitea (CESR) on antanut rahamarkkinarahastoja koskevat ohjeet tasapuolisten vähimmäisedellytysten luomiseksi rahamarkkinarahastojen toiminnalle unionissa, mutta ainoastaan 12 jäsenvaltiota on pannut kyseiset ohjeet täytäntöön yhden vuoden kuluttua niiden antamisesta, mikä osoittaa, että toisistaan poikkeavista kansallisista säännöistä pidetään yhä kiinni. Erilaisilla kansallisilla lähestymistavoilla ei pystytä korjaamaan unionin rahamarkkinoiden heikkouksia, mikä kävi ilmi finanssikriisin aikana, eikä vähentämään leviämisriskiä, minkä vuoksi ne vaarantavat sisämarkkinoiden toiminnan ja vakauden. Rahamarkkinarahastoja koskevilla yhteisillä säännöillä olisi näin ollen luotava korkeatasoinen sijoittajansuoja ja ehkäistävä ja vähennettävä leviämisriskejä, joita saattaa aiheutua rahamarkkinarahastoihin kohdistuvan sijoittajapaon vuoksi.

(10) Ilman asetusta, jossa vahvistetaan rahamarkkinarahastoja koskevat säännöt, on mahdollista, että kansallisella tasolla toteutetaan toisistaan poikkeavia toimenpiteitä, jotka todennäköisesti aiheuttavat merkittäviä kilpailun vääristymiä keskeisissä

sijoitussuojanormeissa esiintyvien huomattavien erojen vuoksi. Toisistaan poikkeavat vaatimukset, jotka koskevat sijoitussalkun koostumusta, hyväksyttäviä omaisuuseriä, niiden maturiteettia, likviditeettiä ja hajautusta sekä rahamarkkinainstrumenttien liikkeeseenlaskijoiden luottokelpoisuutta, aiheuttavat eroja sijoittajansuojan tasossa, koska rahamarkkinarahastojen tarjoamien sijoitusmahdollisuuksien riskit vaihtelevat suuruudeltaan. Jollei anneta tiukkoja yhteisiä sääntöjä, joita sovelletaan sisämarkkinoilla rahamarkkinarahastoihin, sijoittajansuojaa ei saada yhtenäiseksi ja sijoittajille annetaan erilaisia kannustimia lunastaa sijoituksensa, mikä käynnistää sijoittajapaon. Sen vuoksi on olennaisen tärkeää antaa yhtenäiset säännöt, jotta häiriöt eivät leviäisi lyhytaikaisen rahoituksen markkinoille ja rahamarkkinarahastojen järjestäjiin, jolloin ne vaarantaisivat suuressa määrin unionin finanssimarkkinoiden vakauden.

(11) Rahamarkkinarahastoja koskevat uudet säännöt liittyvät läheisesti direktiiviin 2009/65/EY[3] ja direktiiviin 2011/61/EU[4], koska ne muodostavat unionissa rahamarkkinarahastojen perustamisen, hoidon ja markkinoinnin oikeudellisen kehyksen.

(12) Yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavat yritykset voivat toimia unionissa siirtokelpoisiin arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavina yrityksinä (yhteissijoitusyritykset), joita hoitavat direktiivin 2009/65/EU mukaisesti toimiluvan saaneet yhteissijoitusyritysten hoitajat tai sijoitusyhtiöt, tai vaihtoehtoisina sijoitusrahastoina, joita hoitavat direktiivin 2011/61/EU mukaisesti toimiluvan saaneet tai rekisteröidyt vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajat. Näiden direktiivien säännöksiä täydennetään rahamarkkinarahastoja koskevilla uusilla säännöillä. Uusia yhtenäisiä sääntöjä olisi siis sovellettava direktiiveissä 2009/65/EY ja 2011/61/EU vahvistettujen sääntöjen lisäksi. Samalla olisi nimenomaan oltava soveltamatta joitakin direktiivin 2009/65/EY VII luvussa vahvistettuja sääntöjä, jotka koskevat yhteissijoitusyritysten sijoituspolitiikkaa, ja rahamarkkinarahastoja koskevissa uusissa yhtenäisissä säännöissä olisi vahvistettava erityiset tuotesäännöt.

(13) Yhdenmukaistettuja sääntöjä olisi sovellettava yhteistä sijoitustoimintaa harjoittaviin yrityksiin, jotka vastaavat ominaisuuksiltaan rahamarkkinarahastoja. Rahamarkkinarahastoja koskevien uusien sääntöjen soveltamisen olisi oltava pakollista yhteissijoitusyrityksille ja vaihtoehtoisille sijoitusrahastoille, jotka sijoittavat lyhytaikaisiin varoihin, kuten rahamarkkinainstrumentteihin tai talletuksiin, tai tekevät takaisinostosopimuksia tai tiettyjä johdannaissopimuksia ainoastaan suojautuakseen rahaston muihin sijoituksiin liittyviltä riskeiltä ja joiden tavoitteena on tarjota tuottoa rahamarkkinakorkojen mukaisesti tai säilyttää sijoituksen arvo.

(14) Rahamarkkinarahastojen erityisluonne johtuu omaisuuseristä, joihin ne sijoittavat, sekä tavoitteista, joihin ne pyrkivät. Tavoite tarjota rahamarkkinakorkoja vastaavaa tuottoa ja tavoite säilyttää sijoituksen arvo eivät ole toisiaan pois sulkevia. Rahamarkkinarahastolla voi olla jompikumpi näistä tavoitteista tai kummatkin niistä.

(15) Tavoite tarjota rahamarkkinakorkoja vastaavaa tuottoa olisi ymmärrettävä laajassa merkityksessä. Ennakoidun tuoton ei tarvitse olla täysin EONIAn, Liborin, Euroborin

[3] Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/65/EY, annettu 13 päivänä heinäkuuta 2009, siirtokelpoisiin arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavia yrityksiä (yhteissijoitusyritykset) koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (EUVL 302, 17.11.2009, s. 32).

[4] Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2011/61/EU, annettu 8 päivänä kesäkuuta 2011, vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajista ja direktiivin 2003/41/EY ja 2009/65/EY sekä asetuksen (EY) N:o 1060/2009 ja (EU) N:o 1095/2010 muuttamisesta (EUVL L 174, 1.7.2011, s. 1).

tai muun asiaankuuluvan rahamarkkinakoron mukaista. Jos yhteissijoitusyrityksen tai vaihtoehtoisen sijoitusrahaston tavoitteena on ylittää rahamarkkinakorko pienellä marginaalilla, tätä ei saisi pitää tavoitteena, jonka vuoksi yhteissijoitusyritys tai vaihtoehtoinen sijoitusrahasto olisi jätettävä uusien yhtenäisten sääntöjen soveltamisalan ulkopuolelle.

(16) Tavoitetta säilyttää sijoituksen arvo ei saisi pitää rahaston lupaamana pääomatakuuna, vaan se olisi katsottava päämääräksi, johon yhteissijoitusyritys tai vaihtoehtoinen sijoitusrahasto pyrkii. Sijoitusten arvo aleneminen ei saisi merkitä sitä, että yhteistä sijoitustoimintaa harjoittava yritys on muuttanut tavoitettaan säilyttää sijoituksen arvo.

(17) On tärkeää, että yhteissijoitusyritykset ja vaihtoehtoiset sijoitusrahastot, joilla on rahamarkkinarahastojen ominaisuudet, yksilöidään rahamarkkinarahastoiksi ja että niiden kyky noudattaa rahamarkkinarahastoja koskevia uusia yhtenäisiä sääntöjä tarkistetaan nimenomaisesti. Sen vuoksi toimivaltaisten viranomaisten olisi myönnettävä rahamarkkinarahastojen toimiluvat. Jos yhteissijoitusyritykselle myönnetään lupa toimia rahamarkkinarahastona, tämä olisi tehtävä osana direktiivissä 2009/65/EY säädettyjen yhdenmukaistettujen menettelyjen mukaista luvan myöntämistä yhteissijoitusyrityksenä toimimiseen. Koska direktiivissä 2011/61/EU ei säädetä vaihtoehtoisia sijoitusrahastoja koskevista yhdenmukaistetuista toimilupa- ja valvontamenettelyistä, on tarpeen antaa toimiluvan myöntämistä koskevat yhteiset perussäännöt, jotka vastaavat yhteissijoitusyrityksiä koskevia voimassa olevia yhdenmukaistettuja sääntöjä. Tällaisilla menettelyillä olisi varmistettava, että vaihtoehtoisella sijoitusrahastolla, joka on saanut luvan toimia rahamarkkinarahastona, on hoitajanaan direktiivin 2011/61/EY mukaisesti toimiluvan saanut vaihtoehtoisen sijoitusrahaston hoitaja.

(18) Sen varmistamiseksi, että kaikkiin yhteistä sijoitustoimintaa harjoittaviin yrityksiin, joilla on rahamarkkinarahastojen ominaisuudet, sovelletaan rahamarkkinarahastoja koskevia uusia yhteisiä sääntöjä, olisi kiellettävä ”rahamarkkinarahaston” tai muun sellaisen nimityksen käyttö, joka viittaa siihen, että yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavalla yrityksellä on samat ominaisuudet kuin rahamarkkinarahastolla, kaikissa tapauksissa, joissa tätä asetusta ei noudateta. Jotta estettäisiin rahamarkkinarahastoja koskevien sääntöjen kiertäminen, toimivaltaisten viranomaisten olisi valvottava lainkäyttöalueelleen sijoittautuneiden tai lainkäyttöalueellaan markkinoitujen yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavien yritysten markkinakäytäntöjä sen varmistamiseksi, etteivät ne käytä väärin ”rahamarkkinarahasto”-nimitystä tai anna ymmärtää olevansa rahamarkkinarahastoja noudattamatta kuitenkaan uutta oikeudellista kehystä.

(19) Rahamarkkinarahastoihin sovellettavien uusien sääntöjen olisi perustuttava nykyiseen oikeudellisen kehykseen, joka on luotu direktiivillä 2009/65/EY, direktiivillä 2011/61/EU ja niiden täytäntöön panemiseksi annetuilla säädöksillä. Rahamarkkinarahastoja koskevia tuotesääntöjä olisi sen vuoksi sovellettava voimassa olevassa unionin lainsäädännössä vahvistettujen tuotesääntöjen lisäksi, jollei ole kyse nimenomaisesta poikkeuksesta. Lisäksi rahamarkkinarahastoihin olisi sovellettava voimassa olevassa kehyksessä vahvistettuja rahaston hoitoa ja markkinointia koskevia sääntöjä ottaen huomioon, ovatko kyseiset rahastot yhteissijoitusyrityksiä vai vaihtoehtoisia sijoitusrahastoja. Vastaavalla tavalla olisi sovellettava direktiiveissä 2009/65/EY ja 2011/61/EU vahvistettuja palvelujen rajatylittävää tarjontaa ja sijoittautumisvapautta koskevia sääntöjä rahamarkkinarahastojen rajatylittäviin toimintoihin.

(20) Koska yhteissijoitusyrityksillä ja vaihtoehtoisilla sijoitusrahastoilla voi olla erilaisia oikeudellisia muotoja, jotka eivät välttämättä anna niille oikeushenkilöllisyyttä, olisi säännöksiä, joissa rahamarkkinarahastot velvoitetaan toteuttamaan toimia, tulkittava siten, että ne viittaavat rahamarkkinarahaston hoitajaan sellaisissa tapauksissa, joissa rahamarkkinarahasto on perustettu yhteissijoitusyritykseksi tai vaihtoehtoiseksi sijoitusrahastoksi, joka ei voi toimia yksinään, koska sillä ei ole omaa oikeushenkilöllisyyttä.

(21) Rahamarkkinarahaston sijoitussalkkua koskevissa säännöissä olisi mainittava selvästi, mihin omaisuuserien luokkiin rahamarkkinarahastot voivat sijoittaa ja millä edellytyksillä ne voivat niihin sijoittaa. Rahamarkkinarahastojen luotettavuuden varmistamiseksi on myös suotavaa kieltää rahamarkkinarahastoa osallistumasta rahoitustoimiin, jotka vaarantaisivat sen sijoitusstrategian ja -tavoitteet.

(22) Rahamarkkinainstrumentit ovat siirtokelpoisia instrumentteja, joilla käydään yleensä kauppaa rahamarkkinoilla ja joihin kuuluvat muun muassa valtion velkasitoumukset, kuntatodistukset, sijoitustodistukset, yritystodistukset, pankkivekselit tai keskipitkän tai lyhyen aikavälin velkakirjat. Rahamarkkinarahastoilla olisi oltava mahdollisuus sijoittaa näihin instrumentteihin vain, jos ne ovat maturiteettirajojen mukaisia ja rahamarkkinarahasto katsoo, että niiden luottoluokitus on hyvä.

(23) Lyhytaikaisia omaisuusvakuudellisia rahamarkkinavelkakirjoja (ABCP-instrumentit) olisi pidettävä hyväksyttävinä rahamarkkinainstrumentteina, jos ne ovat lisävaatimusten mukaisia. Koska tietyt arvopaperistamiset olivat kriisin aikana erityisen epävakaita, kohde-etuuksille olisi määrättävä maturiteettirajat ja laatukriteerit. Kaikki kohde-etuuksien luokat eivät saisi olla hyväksyttäviä, koska eräät niistä ovat osoittautuneet epävakaammiksi kuin toiset. Tästä syystä kohde-etuuksien olisi koostuttava ainoastaan lyhytaikaisista velkainstrumenteista, joita yritykset ovat laskeneet liikkeeseen liiketoimintansa aikana, kuten myyntisaamisista. Sellaiset instrumentit kuin autolainat, autoleasingsopimukset, laiteleasingsopimukset, kulutusluotot, asuntoluotot, luottokorttisaamiset ja muuntyyppiset instrumentit, jotka liittyvät kuluttajien suorittamaan palvelujen tai tavaroiden hankintaan tai rahoitukseen, eivät saisi olla hyväksyttäviä instrumentteja. EAMV:lle olisi annettava tehtäväksi luonnostella komission hyväksyttäväksi toimitettavat tekniset sääntelystandardit ehdoista ja olosuhteista, joiden vallitessa kohde-etuuteen liittyvän vastuun tai vastuuryhmän katsotaan muodostuvan pelkästään yritysvelasta, sekä edellytyksistä ja numeerisista kynnysarvoista, jotka määräävät sen, milloin yritysvelalla on hyvä luottoluokitus ja likviditeetti.

(24) Rahamarkkinarahastolle olisi annettava lupa sijoittaa talletuksiin vain, jos se pystyy nostamaan rahat milloin tahansa. Tosiasiallinen nostomahdollisuus heikkenee, jos ennenaikaisesta nostamisesta veloitettavat maksut ovat niin suuria, että ne ylittävät ennen nostoa kertyneen koron. Sen vuoksi rahamarkkinarahaston olisi huolehdittava asianmukaisesti siitä, ettei se tee talletuksia luottolaitokseen, joka vaatii keskimääräistä suurempia nostoprovisioita, tai sitoudu liian pitkäaikaisiin talletuksiin, jos se johtaa liian suuriin nostoprovisioihin.

(25) Johdannaisinstrumenteilla, joihin rahamarkkinarahaston sallitaan sijoittaa, olisi ainostaan pyrittävä suojautumaan korko- ja valuuttariskeiltä, ja niiden kohde-etuuksina toimivina instrumentteina saisi olla pelkästään korkoja, valuuttoja tai näitä luokkia edustavia indeksejä. Johdannaisten käyttö muihin tarkoituksiin ja muunlaiset johdannaisten kohde-etuudet olisi kiellettävä. Johdannaisilla olisi ainoastaan täydennettävä rahaston strategiaa, eikä niitä saisi käyttää tärkeimpänä välineenä, jolla

rahaston tavoitteet pyritään saavuttamaan. Jos rahamarkkinarahasto sijoittaa omaisuuseriin, jotka ovat muun valuutan kuin rahaston valuutan määräisinä, rahamarkkinarahaston hoitajalta odotetaan, että se suojautuu koko valuuttariskiltä, myös johdannaisten avulla.

(26) Rahamarkkinarahastot voisivat käyttää takaisinmyyntisopimuksia välineinä, joilla ne sijoittaisivat ylimääräistä käteisvaroja hyvin lyhyeksi ajaksi, jos positio olisi suojattu kokonaan vakuuksilla. Sijoittajien etujen suojaamiseksi on tarpeen varmistaa, että takaisinmyyntisopimusten yhteydessä annetut vakuudet ovat laadukkaita. Rahamarkkinarahastot eivät saisi käyttää muita tehokkaita salkunhoitotekniikoita, kuten arvopapereiden lainaksiantoa tai -ottoa, koska nämä todennäköisesti haittaisivat rahamarkkinarahaston sijoitustavoitteiden saavuttamista.

(27) Rahamarkkinarahastojen riskinoton rajoittamiseksi on olennaisen tärkeää vähentää vastapuoliriskiä asettamalla rahamarkkinarahastojen sijoitussalkuille selkeät hajauttamisvaatimukset. Sen vuoksi on varmistettava, että takaisinmyyntisopimukset ovat kokonaan vakuudellisia ja että operatiivista riskiä rajoitetaan siten, että yhteen takaisinmyyntisopimuksen vastapuoleen liittyvä vastuu saa olla enintään 20 prosenttia rahamarkkinarahaston varoista. Kaikkiin OTC-johdannaisiin (”over-the-counter derivatives”) olisi sovellettava asetusta (EU) N:o 648/2012[5].

(28) Vakavaraisuussyistä sekä sen estämiseksi, että rahamarkkinarahasto käyttää huomattavaa vaikutusvaltaa liikkeeseenlaskijan johtamisessa, on tarpeen välttää sitä, että rahamarkkinarahasto keskittyy liikaa saman liikkeeseenlaskijan liikkeeseen laskemiin sijoituskohteisiin.

(29) Rahamarkkinarahastolla olisi oltava velvollisuus sijoittaa laadukkaisiin hyväksyttäviin omaisuuseriin. Sen vuoksi rahamarkkinarahastolla olisi oltava varovainen ja tiukka sisäinen arviointimenettely sellaisten rahamarkkinainstrumenttien luottoluokituksen määrittämiseksi, joihin se aikoo sijoittaa. Liiallista luottoluokitusriippuvuutta rajoittavan unionin lainsäädännön mukaisesti on tärkeää, että rahamarkkinarahastot eivät käytä luottoluokituslaitosten antamia luokituksia mekaanisesti arvioidessaan hyväksyttävien omaisuuserien laatua. Tätä varten rahamarkkinarahaston olisi luotava sisäinen luokitusjärjestelmä, joka perustuisi yhdenmukaistettuun luokitusasteikkoon ja sisäiseen arviointimenettelyyn.

(30) On olennaisen tärkeää, että rahamarkkinarahastojen hoitajat käyttävät samoja arviointiperusteita arvioidessaan rahamarkkinainstrumentin luottoriskiä, jotta ne eivät liittäisi samaan instrumenttiin erilaisia riskiominaisuuksia. Sen vuoksi luokitusperusteet olisi määriteltävä tarkasti ja yhdenmukaistettava. Sisäisiä luokitusperusteita ovat esimerkiksi instrumentin liikkeeseenlaskijaa koskevat kvantitatiiviset toimenpiteet, kuten taloudelliset tunnusluvut, tasedynamiikka ja kannattavuutta koskevat suuntaviivat, joita arvioidaan ja verrataan saman toimialan vastaavien yritysten ja ryhmien kanssa, sekä rahoitusvälineen liikkeeseenlaskijaa koskevat kvalitatiiviset toimenpiteet, kuten hallinnon tehokkuus ja yritysstrategia, joita analysoidaan sen varmistamiseksi, että liikkeeseenlaskijan kokonaisstratgegia ei heikennä sen tulevaa luottoluokitusta. Korkeimman sisäisen luokituksen olisi perustuttava siihen, että instrumenttien liikkeeseenlaskijan luottokelpoisuus säilyy jatkuvasti mahdollisimman korkeana.

[5] Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus EU) N:o 648/2012, annettu 4 päivänä heinäkuuta 2012, OTC-johdannaisista, keskusvastapuolista ja kauppatietorekistereistä (EUVL L 201, 27.7.2012, s. 1).

(31) Jotta voitaisiin kehittää avoin ja johdonmukainen sisäinen luokitusjärjestelmä, rahastonhoitajan olisi dokumentoitava sisäisessä arvioinnissa käytettävät menettelyt. Näin pyritään varmistamaan, että menettelyissä noudatetaan selkeitä sääntöjä, joiden noudattamista voidaan valvoa, ja että käytetyt menetelmät voidaan pyynnöstä ilmoittaa asianomaisille sidosryhmille.

(32) Rahamarkkinarahaston sijoitussalkun riskin vähentämiseksi on tärkeä asettaa maturiteettirajoitukset, joissa vahvistetaan suurin sallittu painotettu keskimääräinen maturiteetti (Weighted Average Maturity, WAM) ja suurin sallittu painotettu keskimääräinen elinaika (Weighted Average Life, WAL).

(33) Painotetulla keskimääräisellä maturiteetilla mitataan rahamarkkinarahaston herkkyyttä rahamarkkinakorkojen muutoksille. Määrittäessään painotettua keskimääräistä maturiteettia rahastonhoitajien olisi otettava huomioon johdannaisinstrumenttien, talletusten ja takaisinmyyntisopimusten vaikutukset ja huomioitava ne rahamarkkinarahaston korkoriskissä. Kun rahamarkkinarahasto toteuttaa swap-transaktion ottaakseen position kiinteäkorkoisessa instrumentissa vaihtuvakorkoisen instrumentin sijasta, tämä olisi otettava huomioon painotetun keskimääräisen maturiteetin määrityksessä.

(34) Painotettua keskimääräistä elinaikaa käytetään luottoriskin mittaamiseen, koska luottoriski on sitä suurempi mitä myöhemmin pääoma maksetaan takaisin. Painotettua keskimääräistä elinaikaa käytetään myös likviditeettiriskin rajoittamiseen. Toisin kun painotetun keskimääräisen maturiteetin laskennassa, painotettua keskimääräistä elinaikaa laskettaessa korontarkistuspäivien käyttö ei ole vaihtuvakorkoisten arvopapereiden ja strukturoitujen rahoitusinstrumenttien osalta sallittua, vaan on käytettävä rahoitusinstrumentin ilmoitettua lopullista maturiteettia. Painotetun keskimääräisen elinajan laskennassa maturiteettina käytetään lailliseen lunastuspäivään jäljellä olevaa maturiteettia, koska tämä on ainoa ajankohta, jona rahastoyhtiö voi olla varma siitä, että instrumentti maksetaan takaisin. Painotetun keskimääräisen elinajan laskennassa ei voida ottaa huomioon instrumentin ominaisuuksia, kuten mahdollisuutta lunastaa instrumentti tiettyinä ajankohtina eli niin kutsuttuja myyntioptioita.

(35) Jotta voitaisiin vahvistaa rahamarkkinarahastojen kykyä hoitaa lunastukset ja estää rahamarkkinarahastojen varojen likvidointi huomattavasti alennettuun hintaan, niillä olisi oltava jatkuvasti hallussaan vähimmäismäärä likvidejä varoja, jotka erääntyvät päivän tai viikon kuluessa. Laskettaessa päivän ja viikon kuluessa erääntyvien omaisuuserien osuutta olisi käytettävä laillista lunastuspäivää. Tässä yhteydessä voidaan ottaa huomioon rahastonhoitajan mahdollisuus purkaa sopimus lyhyellä aikavälillä. Jos esimerkiksi takaisinmyyntisopimus voidaan purkaa yhden päivän ennakkoilmoituksella, sitä olisi pidettävä päivän kuluessa erääntyvänä omaisuuseränä. Jos rahastonhoitajalla on mahdollisuus nostaa rahaa talletustililtä yhden päivän ennakkoilmoituksella, näitä rahoja voidaan pitää päivän kuluessa erääntyvänä omaisuuseränä.

(36) Koska rahamarkkinarahastot voivat investoida maturiteetiltaan erilaisiin omaisuuseriin, sijoittajien olisi voitava erottaa eri rahamarkkinarahastoluokat toisistaan. Sen vuoksi rahamarkkinarahastot olisi luokiteltava joko lyhyiksi rahamarkkinarahastoiksi tai tavanomaisiksi rahamarkkinarahastoiksi. Lyhyiden rahamarkkinarahastojen tavoitteena on tarjota rahamarkkinakorkojen mukaista tuottoa ja varmistaa samalla mahdollisimman hyvä sijoittajansuoja. Lyhyiden

rahamarkkinarahastojen duraatioriski ja luottoriski pidetään pieninä painotetun keskimääräisen maturiteetin ja painotetun keskimääräisen elinajan avulla.

(37) Tavanomaisten rahamarkkinarahastojen tavoitteena on tarjota hieman suurempaa tuottoa kuin rahamarkkinat tarjoavat, minkä vuoksi tällaiset rahastot sijoittavat omaisuuseriin, joilla on pitkä maturiteetti. Jotta tähän luokkaan kuuluvat rahamarkkinarahastot saavuttaisivat tämän tuottotavoitteen, niiden olisi annettava soveltaa sijoitussalkun riskiin väljempiä rajoja, kuten painotettua keskimääräistä maturiteettia ja painotettua keskimääräistä elinaikaa.

(38) Yhteissijoitusyritysten hoitajat voivat direktiviin 2009/65/EY 84 artiklassa vahvistettujen sääntöjen mukaan keskeyttää väliaikaisesti lunastukset poikkeuksellisissa tilanteissa, joissa olosuhteet sitä edellyttävät. Vaihtoehtoisina sijoitusrahastoina toimivien rahamarkkinarahastojen hoitajat voivat direktiivin 2011/61/EU 16 artiklan ja komission delegoidun asetuksen (EU) N:o 231/2013[6] 47 artiklan mukaan käyttää erityisjärjestelyjä puuttuakseen varojensa odottamattomaan epälikvidiyteen.

(39) On tärkeää, että rahamarkkinarahaston riskienhallintaan eivät vaikuta lyhyen aikavälin päätökset, jotka perustuvat rahamarkkinarahaston mahdolliseen luokitukseen. Sen vuoksi on aiheellista kieltää, että rahamarkkinarahasto tai sen hoitaja pyytävät luottoluokituslaitosta luokittelemaan rahamarkkinarahaston, jotta voidaan välttää se, että tällaista ulkopuolisen tekemää luokitusta käytetään markkinointitarkoituksiin. Rahamarkkinarahaston tai sen hoitajan olisi myös pidätyttävä hankkimasta rahamarkkinarahastolle luokitusta vaihtoehtoisilla menetelmillä. Jos rahamarkkinarahasto saa ulkopuolisen tekemän luokituksen joko luottoluokituslaitoksen omasta aloitteesta tai sellaisen kolmannen osapuolen pyynnöstä, joka on riippumaton rahamarkkinarahastosta tai sen hoitajasta eikä toimi kummankaan puolesta, rahamarkkinarahaston hoitaja ei saisi tukeutua kyseiseen ulkopuolisen tekemään luokitukseen liittyviin perusteisiin. Likviditeetin asianmukaisen hallinnan varmistamiseksi rahamarkkinarahastojen olisi luotava järkevät toimintaperiaatteet ja –menettelyt, jotta ne tuntisivat sijoittajansa. Toimintaperiaatteiden, jotka rahastonhoitajan on otettava käyttöön, olisi siinä määrin helpotettava rahamarkkinarahaston sijoittajapohjan ymmärtämistä, että laajamittaiset lunastukset pystytään ennakoimaan. Jotta rahamarkkinarahasto ei joutuisi äkillisten massiivisten lunastusten kohteeksi, olisi kiinnitettävä erityistä huomiota suuriin sijoittajiin, jotka edustavat huomattavaa osaa rahamarkkinarahaston omaisuuseristä, sekä yksittäisiin sijoittajiin, joiden osuudet ovat suuremmat kuin päivän kuluessa erääntyvät omaisuuerät. Tässä tapauksessa rahamarkkinarahaston olisi kasvatettava päivän kuluessa erääntyvien omaisuuserien osuutta tällaisen sijoittajan osuuden suuruiseksi. Rahastonhoitajan olisi mahdollisuuksien mukaan tarkistettava sijoittajien henkilöllisyys, vaikka niitä edustaisivatkin halllintarekisteröidyt tilit, portaalit tai muut epäsuorat ostajat.

(40) Rahamarkkinarahastojen olisi tehtävä säännöllisesti stressitestejä osana järkevää riskienhallintaa. Jos stressitestien tulokset viittaavat haavoittuvuuksiin, rahamarkkinarahastojen hoitajien odotetaan toteuttavan toimia, joilla vahvistetaan rahamarkkinarahaston häiriönsietokykyä.

---

[6] Komission delegoitu asetus (EU) N:o 231/2013, annettu 19 päivänä joulukuuta 2012, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/61/EU täydentämisestä poikkeuksien, yleisten toimintaedellytysten, säilytysyhteisöjen, vivutuksen, avoimuuden ja valvonnan osalta (EUVL L 83, 22.3.2013, s. 1).

(41) Rahamarkkinarahastojen omaisuuserien arvo olisi määritettävä ensisijaisesti markkinahintaan, jotta se ilmaisisi niiden tosiasiallista arvoa. Rahastonhoitajalle ei saisi antaa mahdollisuutta käyttää malliin perustuvaa arvostusmenetelmää, kun varojen arvo voidaan määrittää luotettavasti arvostamalla ne markkinahintaan, sillä malliin perustuva arvostaminen antaa helposti epätarkemman tuloksen. Yleensä oletetaan, että valtion velkasitoumusten, kuntatodistusten sekä keskipitkän ja lyhyen aikavälin velkakirjojen kaltaiset varat voidaan arvostaa luotettavasti markkinahintaan. Rahastonhoitajan olisi tarkistettava yritystodistusten tai sijoitustodistusten arvostamista varten, saadaanko tarkat hinnat jälkimarkkinoilta. Liikkeeseenlaskijan tarjoamaa takaisinostohintaa olisi myös pidettävänä hyvänä estimaattina yritystodistuksen arvosta. Kaikissa muissa tapauksissa rahastonhoitajan olisi estimoitava arvo esimerkiksi käyttämällä markkinatietoja, kuten vastaavien liikeeseenlaskujen ja vastaavien liikkeeseenlaskijoiden tuottoja.

(42) Kiinteän nettoarvon (Constant Net Asset Value, CNAV) rahamarkkinarahastojen tavoitteena on säilyttää sijoituksen pääoma ja varmistaa samalla suuri likviditeetti. Kun kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahastot jakavat tuottoja sijoittajille, valtaosa niistä käyttää osuus- tai osakekohtaista nettoarvoa (Net Asset Value, NAV), joka voi olla esimerkiksi 1 euro, Yhdysvaltain dollari tai Englannin punta. Muut kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahastot kerryttävät tuotoilla rahaston nettoarvoa ja pitävät samalla omaisuuserän perusarvon vakiona.

(43) Kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahastojen erityispiirteiden huomioon ottamiseksi olisi sallittava, että tällaiset rahastot voivat käyttää myös jaksotettuun hankintamenoon perustuvaa menetelmää kiinteän osuus- tai osakekohtaisen nettoarvon määrittämiseksi. Siitä huolimatta kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston olisi sen varmistamiseksi, että kiinteän osuus- tai osakekohtaisen nettoarvon ja osuus- tai osakekohtaisen nettoarvon välistä erotusta seurataan jatkuvasti, laskettava omaisuuseriensä arvo myös markkinahintaan perustuvalla tai malliin perustuvalla arvostusmenetelmällä.

(44) Koska rahamarkkinarahaston olisi julkaistava nettoarvo, joka ilmaisee kaikkia muutoksia sen omaisuuserien arvossa, julkaistava nettoarvo olisi pyöristettävä enintään lähimpään korkopisteeseen tai sen vasta-arvoon. Näin ollen, jos nettoarvo julkaistaan tietyn valuutan määräisenä, esimerkiksi 1 euron suuruisena, nettoarvon muutos olisi huomioitava aina, kun se on vähintään 0,0001 euroa. Vastaavasti, jos nettoarvo on 100 euroa, nettoarvon muutos olisi huomioitava aina, kun se on vähintään 0,01 euroa. Vain, jos on kyse kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahastosta, rahamarkkinarahasto voi julkaista kurssin, joka ei noudata täysin sen varojen arvossa tapahtuvia muutoksia. Tässä tapauksessa, jos nettoarvo on 1 euro, se voidaan pyöristää lähimpään senttiin (jokaisen 0,01 euron suuruisen muutoksen osalta).

(45) Jotta kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahasto voisi tasoittaa omaisuuseriensä arvon päivittäisiä vaihteluja ja tarjota osuus- tai osakekohtaista kiinteää nettoarvoa, sillä olisi oltava jatkuvasti nettoarvopuskuri, joka on vähintään 3 prosenttia sen omaisuuseristä. Nettoarvopuskuri toimisi mekanismina, jolla tasoitettaisiin vaihteluja ja säilytettäisiin kiinteä nettoarvo. Kaikki kiinteän osuus- tai osakekohtaisen nettoarvon ja osuus- tai osakekohtaisen nettoarvon väliset erot olisi neutraloitava nettoarvopuskurin avulla. Stressikausien markkinaolosuhteissa, jolloin erot voivat kasvaa nopeasti, olisi käytettävä menettelyä, jolla varmistetaan koko johtoportaan osallistuminen. Toimivan johdon olisi tämän eskalointimenettelyn avulla voitava nopeasti toteuttaa korjaavia toimia.

(46) Koska kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahasto, joka ei pidä nettoarvopuskuria vaaditulla tasolla, ei kykene säilyttämään kiinteää osuus- tai osakekohtaista nettoarvoa, olisi vaadittava, että se kelluttaa nettoarvoaan ja lakkaa olemasta kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahasto. Jos nettoarvopuskurin suuruus on eskalointimenettelystä huolimatta yhden kuukauden ajan 10 korkopistettä alle vaadittujen 3 prosentin, kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston olisi automaattisesti muunnuttava rahamarkkinarahastoksi, joka ei saa käyttää varojen arvostamista jaksotettuun hankintamenoon tai pyöristämistä lähimpään prosenttiyksikköön. Jos toimivaltainen viranomainen voi ennen puskurin täydentämiseen sallitun yhden kuukauden määräajan päättymistä osoittaa, että kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahasto ei kykene täydentämään puskuria vaaditulle tasolle, sillä olisi oltava valtuudet muuntaa kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahasto muunlaiseksi rahamarkkinarahastoksi. Nettoarvopuskuri on ainoa väline, jolla kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahastolle voidaan antaa ulkopuolista tukea.

(47) Ulkopuolinen tuki, joka annetaan rahamarkkinarahastolle, jolla ei ole kiinteää nettoarvoa, kyseisen rahaston likviditeetin tai vakauden varmistamiseksi tai jolla on tosiasiallisesti tällaiset vaikutukset, lisää leviämisriskiä rahamarkkinarahastoalan ja muun finanssialan välillä. Kolmannet osapuolet, jotka antavat tällaista tukea, antavat sitä oman etunsa vuoksi, koska niillä on taloudellinen intressi rahamarkkinarahastoa hoitavassa rahastoyhtiössä tai koska ne haluavat välttää sen, että niiden maine vahingoittuu, jos niiden nimi yhdistetään rahamarkkinarahaston kaatumiseen. Koska kolmannet osapuolet eivät nimenomaisesti sitoudu antamaan tai takaamaan tukea, epävarmaksi jää, myönnettäisiinkö tukea silloin, kun rahamarkkinarahasto sitä tarvitsee. Tässä tilanteessa järjestäjän tuen harkinnanvaraisuus lisää markkinatoimijoiden keskuudessa epävarmuutta siitä, kuka kantaa rahamarkkinarahaston tappiot, kun niitä syntyy. Tämä epävarmuus todennäköisesti altistaa rahamarkkinarahaston vielä enemmän sijoittajapaoille taloudellisesti epävakaina aikoina, jolloin laajemmat taloudelliset riskit ovat kaikkein ilmeisimpiä ja jolloin herää epäilyjä järjestäjien vakaudesta ja niiden kyvystä antaa tukea niihin sidoksissa oleville rahamarkkinarahastoille. Näistä syistä rahamarkkinarahastot eivät saisi turvautua ulkopuoliseen tukeen säilyttääkseen likviditeettinsä ja osuus- tai osakekohtaisen nettoarvonsa, jollei rahamarkkinarahaston toimivaltainen viranomainen ole nimenomaisesti sallinut ulkopuolista tukea finanssimarkkinoiden vakauden säilyttämiseksi.

(48) Sijoittajille olisi ilmoitettava selvästi ennen kuin ne sijoittavat rahamarkkinarahastoon, onko kyseinen rahamarkkinarahasto luonteeltaan lyhyt vai tavanomainen ja onko se kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahasto vai ei. Lisäksi kaikissa markkinointiasiakirjoissa olisi ilmoitettava selvästi, että rahamarkkinarahastoihin tehtäviä sijoituksia ei suojata millään takuilla, jotta sijoittajille ei syntyisi vääränlaisia odotuksia. Kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahastojen olisi annettava sijoittajille selkeä selvitys puskurimekanismista, jolla ne ylläpitävät kiinteää osuus- tai osakekohtaista nettoarvoa.

(49) Sen varmistamiseksi, että toimivaltaiset viranomaiset voivat havaita ja seurata rahamarkkinarahastojen markkinoilla esiintyviä riskejä ja reagoida niihin, rahamarkkinarahastojen olisi toimitettava toimivaltaisille viranomaisilleen yksityskohtainen luettelo tiedoista direktiiveissä 2009/65/EY ja 2011/61/EU vaadittujen tietojen lisäksi. Toimivaltaisten viranomaisten olisi kerättävä nämä tiedot yhdenmukaisella tavalla koko unionissa, jotta rahamarkkinarahastojen markkinoiden tärkeimmistä muutoksista saataisiin olennaisia tietoja. Tiedot olisi toimitettava

Euroopan arvopaperimarkkinaviranomaiselle (EAMV), jonka olisi luotava rahamarkkinarahastoja koskeva keskustietokanta, jotta olisi helpompi laatia yhteisiä analyysejä rahamarkkinarahastojen markkinoiden mahdollisista vaikutuksista unionissa.

(50) Rahamarkkinarahaston toimivaltaisen viranomaisen olisi tarkistettava, kykeneekö rahamarkkinarahasto noudattamaan jatkuvasti tätä asetusta. Toimivaltaisilla viranomaisilla on jo laajat valtuudet direktiivien 2009/65/EU ja 2011/61/EU nojalla, mutta näitä valtuuksia olisi laajennettava entisestään, jotta niitä voitaisiin käyttää myös rahamarkkinarahastoja koskevien uusien yhteisten sääntöjen yhteydessä. Lisäksi yhteissijoitusyritysten tai vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen toimivaltaisten viranomaisten olisi varmistettava, että kaikki yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavat yritykset, jotka muistuttavat ominaisuuksiltaan rahamarkkinarahastoja ja ovat olemassa tämän asetuksen tullessa voimaan, noudattava tätä asetusta.

(51) Komission olisi hyväksyttävä sisäistä arviointimenettelyä koskevat delegoidut säädökset Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 290 artiklan mukaisesti. On erityisen tärkeää, että komissio asiaa valmistellessaan toteuttaa asianmukaiset kuulemiset, myös asiantuntijatasolla.

(52) Lisäksi komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 291 artiklan ja asetuksen (EU) N:o 1095/2010[7] 15 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti tekniset täytäntöönpanostandardit täytäntöönpanosäädöksillä. EAMV:lle olisi annettava tehtäväksi laatia komissiolle toimitettavat teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset, jotka koskevat raportointimallia, jonka mukaan rahamarkkinarahastot toimittavat tietonsa toimivaltaisille viranomaisille.

(53) EAMV:n olisi voitava käyttää kaikkia direktiivien 2009/65/EY ja 2011/61/EU mukaisia valtuuksiaan myös tämän asetuksen yhteydessä. Lisäksi sille annetaan tehtäväksi laatia teknisten sääntely- ja täytäntöönpanostandardien luonnoksia.

(54) On olennaisen tärkeää tarkastella tätä asetusta uudelleen sen arvioimiseksi, onko asianmukaista vapauttaa tietyt kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahastot, jotka keskittävät sijoitussalkkunsa jäsenvaltioiden liikkeeseen laskemiin velkakirjoihin, vaatimuksesta perustaa pääomapuskuri, joka on vähintään 3 prosenttia kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston varojen kokonaisarvosta. Sen vuoksi komission olisi kolmen vuoden kuluessa tämän asetuksen voimaantulosta analysoitava tämän asetuksen soveltamisesta saatuja kokemuksia ja sen vaikutuksia rahamarkkinarahastoihin liittyviin erilaisiin taloudellisiin näkökohtiin. Jäsenvaltioiden liikkeeseen laskemat tai takaamat velkakirjat muodostavat oman sijoitusluokkansa, jolla on erityiset luotto- ja likviditeettiominaisuudet. Lisäksi valtionvelalla on ratkaisevan tärkeä rooli jäsenvaltioiden rahoituksessa. Sen vuoksi komission olisi arvioitava jäsenvaltioiden liikkeeseen laskeman tai takaaman valtionvelan markkinoiden kehitystä sekä mahdollisuutta luoda erityinen kehys rahamarkkinarahastoille, jotka keskittävät sijoituspolitiikkansa tämäntyyppiseen velkaan.

[7] Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1095/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, arvopaperimarkkinaviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/77/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 84).

(55) Rahamarkkinarahastoja koskevien uusien yhdenmukaisten sääntöjen olisi oltava direktiivin 95/46/EY[8] ja asetuksen (EY) N:o 45/2001[9] säännösten mukaiset.

(56) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän asetuksen tavoitetta eli varmistaa, että rahamarkkinarahastoihin sovelletaan yhdenmukaisia vakavaraisuusvaatimuksia koko unionissa, ja ottaa samalla täysimittaisesti huomioon tarve sovittaa rahamarkkinarahastojen turvallisuus ja luotettavuus tasapainoisesti yhteen rahamarkkinoiden tehokkaan toiminnan ja eri markkinatoimijoille koituvien kustannusten kanssa, vaan ne voidaan toiminnan laajuuden ja vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla, joten unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä asetuksessa ei ylitetä sitä, mikä on näiden tavoitteiden saavuttamiseksi tarpeen.

(57) Rahamarkkinarahastoja koskevissa uusissa yhtenäisissä säännöissä kunnioitetaan perusoikeuksia ja noudatetaan erityisesti Euroopan unionin perusoikeuskirjassa tunnustettuja periaatteita ja niistä erityisesti kuluttajansuojaa, elinkeinovapautta ja henkilötietojen suojaa. Rahamarkkinarahastoja koskevia uusia yhtenäisiä sääntöjä olisi sovellettava kyseisten oikeuksien ja periaatteiden mukaisesti,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN ASETUKSEN:

I luku
Yleiset säännökset

1 artikla
Kohde ja soveltamisala

1. Tässä asetuksessa vahvistetaan säännöt rahoitusinstrumenteista, joihin rahamarkkinarahasto voi sijoittaa, ja rahamarkkinarahaston sijoitussalkusta ja arvostamisesta sekä unioniin sijoittautunutta tai unionissa hoidettavaa tai markkinoitavaa rahamarkkinarahastoa koskevat raportointivaatimukset.

   Tätä asetusta sovelletaan yhteistä sijoitustoimintaa harjoittaviin yrityksiin, jotka tarvitsevat direktiivin 2009/65/EY mukaisen luvan toimiakseen yhteissijoitusyrityksinä tai ovat direktiivin 2011/61/EU mukaisia vaihtoehtoisia sijoitusrahastoja ja jotka sijoittavat lyhytaikaisiin varoihin ja joiden erillisinä tai kumulatiivisina tavoitteina on tarjota rahamarkkinakorkoja vastaavaa tuottoa tai säilyttää sijoituksen arvo.

2. Jäsenvaltiot eivät saa asettaa lisävaatimuksia tämän asetuksen soveltamisalaan kuuluvissa kysymyksissä.

2 artikla
Määritelmät

Tässä asetuksessa tarkoitetaan

[8] Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 95/46/EY, annettu 24 päivänä lokakuuta 1995, yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta (EYVL L 281, 23.11.1995, s. 31).

[9] Euroopan parlamentin ja neuvoston asetu (EY) N:o 45/2001, annettu 18 päivänä joulukuuta 2000, yksilöiden suojelusta yhteisöjen toimielinten ja elinten suorittamassa henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta (EYVL L 8, 12.1.2001, s. 1).

(1) ’lyhytaikaisilla varoilla’ rahoitusvaroja, joiden jäljellä oleva maturiteetti on enintään kaksi vuotta;

(2) ’rahamarkkinainstrumenteilla’ direktiivin 2009/65/EY 2 artiklan 1 kohdan o alakohdassa määriteltyjä rahamarkkinavälineitä;

(3) ’siirtokelpoisilla arvopapereilla’ direktiivin 2009/65/EY 2 artiklan 1 kohdan n alakohdassa määriteltyjä siirtokelpoisia arvopapereita;

(4) ’takaisinostosopimuksella’ sopimusta, jolla osapuoli siirtää arvopapereita tai niihin liittyviä omistusoikeuksia vastapuolelle ja sitoutuu ostamaan ne takaisin sovittuun hintaan määrättynä tai myöhemmin määrättävänä ajankohtana;

(5) ’takaisinmyyntisopimuksella’ sopimusta, jolla osapuoli vastaanottaa arvopapereita tai omaisuuserään tai arvopaperiin liittyviä omistusoikeuksia vastapuolelta ja sitoutuu myymään ne takaisin sovittuun hintaan määrättynä tai myöhemmin määrättävänä ajankohtana;

(6) ’arvopapereiden lainaksi antamisella’ ja ’arvopapereiden lainaksi ottamisella’ liiketoimia, joissa laitos tai sen vastapuoli siirtää arvopapereita ja lainanottaja sitoutuu palauttamaan vastaavat arvopaperit myöhempänä ajankohtana tai arvopaperit siirtävän laitoksen pyynnöstä ja joissa on kyse arvopapereiden lainaksi antamisesta sen laitoksen osalta, joka siirtää arvopaperit, ja arvopapereiden lainaksi ottamisesta sen laitoksen osalta, jolle ne siirretään;

(7) ’arvopaperistamisella’ asetuksen (EU) N:o 575/2013[10] 4 artiklan 1 kohdan 61 alakohdassa määriteltyä arvopaperistamista;

(8) ’yritysvelalla’ sellaisen yrityksen liikkeeseen laskemia velkainstrumentteja, joka tosiasiallisesti tuottaa tavaroita tai muita palveluja kuin finanssipalveluja tai käy niillä kauppaa;

(9) ’arvostamisella markkinahintaan’ positioiden arvostamista saatavilla oleviin, riippumattomista lähteistä peräisin oleviin päätöshintoihin, kuten pörssihintoihin, näytöllä julkistettaviin hintoihin tai useiden riippumattomien tunnettujen arvopaperinvälittäjien antamiin hintatarjouksiin;

(10) ’malliin perustuvalla arvostamisella’ arvostamista, joka edellyttää vertailuanalyysia, ekstrapolointia tai muuta markkinatietoihin perustuvaa laskentaa;

(11) ’jaksotettuun hankintamenoon perustuvalla arvostusmenetelmällä’ menetelmää, joka perustuu omaisuuserän hankintamenoon, jonka arvo mukautetaan preemioiden (tai diskonttojen) jaksottamiseen erääntymispäivään saakka;

(12) ’kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahastolla’ rahamarkkinarahastoa, joka pitää osuus- tai osakekohtaisen nettoarvon muuttumattomana, jossa rahaston tuottoja kerrytetään päivittäin tai jossa ne voidaan maksaa sijoittajalle ja jossa varat arvostetaan yleensä jaksotettuun hankintamenoon perustuvalla menetelmällä tai nettoarvo pyöristetään lähimpään prosenttiyksikköön tai kyseisen valuutan määräiseen vasta-arvoon;

(13) ’lyhyellä rahamarkkinarahastolla’ rahamarkkinarahastoa, joka sijoittaa 9 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuihin hyväksyttäviin rahamarkkinainstrumentteihin;

---

[10] Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 575/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 1–337).

(14) ’tavanomaiselle rahamarkkinarahastolla’ rahamarkkinarahastoa, joka sijoittaa 9 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettuihin hyväksyttäviin rahamarkkinainstrumentteihin;

(15) ’luottolaitoksella’ asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 1 alakohdassa määriteltyä luottolaitosta;

(16) ’rahamarkkinarahaston toimivaltaisella viranomaisella’

(a) yhteissijoitusyrityksen osalta direktiivin 2009/65/EY 97 artiklan mukaisesti nimettyä yhteissijoitusyrityksen kotijäsenvaltion toimivaltaista viranomaista;

(b) unioniin sijoittautuneen vaihtoehtoisen sijoitusrahaston osalta toimivaltaista viranomaista direktiivin 2011/61/EU 4 artiklan 1 kohdan p alakohdassa määritellyssä vaihtoehtoisen sijoitusrahaston kotijäsenvaltiossa;

(c) unionin ulkopuolelle sijoittautuneen vaihtoehtoisen sijoitusrahaston osalta

i) sen jäsenvaltion toimivaltaista viranomaista, jossa unionin ulkopuolelle sijoittautunutta vaihtoehtoista sijoitusrahastoa markkinoidaan unionissa ilman passia;

ii) unionin ulkopuolelle sijoittautunutta vaihtoehtoista sijoitusrahastoa hoitavan unioniin sijoittautuneen vaihtoehtoisen sijoitusrahaston hoitajan toimivaltaista viranomaista, kun unionin ulkopuolelle sijoittautunutta vaihtoehtoista sijoitusrahastoa markkinoidaan unionissa passin nojalla tai sitä ei markkinoida unionissa;

iii) viitejäsenvaltion toimivaltaista viranomaista, jos unionin ulkopuolelle sijoittautunutta vaihtoehtoista sijoitusrahastoa ei hoida unioniin sijoittautunut vaihtoehtoisen sijoitusrahaston hoitaja ja jos sitä markkinoidaan unionissa passin nojalla;

(17) ’rahamarkkinarahaston kotijäsenvaltiolla’ jäsenvaltiota, johon rahamarkkinarahasto on sijoittautunut ja jossa se on saanut toimiluvan;

(18) ’painotetulla keskimääräisellä maturiteetilla (Weighted Average Maturity, WAM)’ kaikkien rahastossa olevien kohde-etuuksien keskimääräistä maturiteettia, joka ulottuu lailliseen eräpäivään tai, jos kyseinen aika on lyhyempi, seuraavaan koron tarkistukseen rahamarkkinakorkoa vastaavaksi ja jossa otetaan huomioon, kuinka paljon kutakin instrumenttia rahastossa on suhteellisesti;

(19) ’painotetulla keskimääräisellä elinajalla (Weighted Average Life, WAL)’ keskimääräistä aikaa, joka ulottuu kaikkien rahastossa olevien kohde-etuuksien lailliseen eräpäivään ja jossa otetaan huomioon, kuinka paljon kutakin instrumenttia rahastossa on suhteellisesti;

(20) ’laillisella eräpäivällä’ päivämäärää, jona arvopaperin pääoma on maksettava kokonaan takaisin ja johon ei liity minkäänlaista optiota;

(21) ’jäljellä olevalla maturiteetilla’ aikaa lailliseen eräpäivään saakka;

(22) ’lyhyeksimyynnillä’ rahamarkkinainstrumenttien kattamatonta myyntiä.

3 artikla

Toimiluvan myöntäminen rahamarkkinarahastolle

1. Yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavaa yritystä ei saa perustaa unioniin tai hoitaa tai markkinoida unionissa rahamarkkinarahastona, jollei sille ole myönnetty tämän asetuksen mukaista toimilupaa.

   Toimilupa on voimassa kaikissa jäsenvaltioissa.

2. Yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavalle yritykselle, jolla on direktiivin 2009/65/EY mukaan oltava toimilupa voidakseen toimia yhteissijoitusyrityksenä, myönnetään lupa toimia rahamarkkinarahastona direktiivin 2009/65/EY mukaisen toimilupamenettelyn yhteydessä.

3. Yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavalle yritykselle, joka on vaihtoehtoinen sijoitusrahasto, myönnetään lupa toimia rahamarkkinarahastona 4 artiklan mukaisesti.

4. Yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavalle yritykselle saa myöntää luvan toimia rahamarkkinarahastona ainoastaan, jos rahamarkkinarahaston toimivaltainen viranomainen katsoo, että rahamarkkinarahasto pystyy täyttämään kaikki tämän asetuksen vaatimukset.

5. Rahamarkkinarahaston on toimiluvan myöntämistä varten toimitettava toimivaltaiselle viranomaiselleen seuraavat asiakirjat:

   (a) rahaston säännöt tai perustamisasiakirjat;

   (b) rahaston hoitajan tunnistetiedot;

   (c) säilytysyhteisön tunnistetiedot;

   (d) rahamarkkinarahaston kuvaus tai muut tiedot, jotka ovat sijoittajien saatavilla;

   (e) kuvaus tai muut tiedot järjestelyistä ja menettelyistä, jotka tarvitaan II–VII luvun vaatimusten noudattamiseksi;

   (f) muut tiedot tai asiakirjat, jotka rahamarkkinarahaston toimivaltainen viranomainen vaatii sen varmistamiseksi, että tässä asetuksessa vahvistettuja vaatimuksia noudatetaan.

6. Toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava tämän asetuksen nojalla myönnetyistä tai peruutetuista toimiluvista EAMV:lle neljännesvuosittain.

7. EAMV pitää julkista keskusrekisteriä, joka sisältää tiedot kustakin tämän asetuksen nojalla toimiluvan saaneesta rahamarkkinarahastosta, sen luokittelusta ja hoitajasta sekä sen toimivaltaisesta viranomaisesta. Rekisteri on asetettava saataville sähköisessä muodossa.

4 artikla

Menettely, jolla vaihtoehtoiselle sijoitusrahastolle myönnetään lupa toimia rahamarkkinarahastona

1. Vaihtoehtoiselle sijoitusrahastolle myönnetään lupa toimia rahamarkkinarahastona vain, jos sen toimivaltainen viranomainen on hyväksynyt direktiivin 2011/61/EU nojalla toimiluvan saaneen vaihtoehtoisen sijoitusrahaston hoitajan hakemuksen hoitaa vaihtoehtoista sijoitusrahastoa sekä rahaston säännöt ja säilytysyhteisön valinnan.

2. Jättäessään vaihtoehtoisen sijoitusrahaston hoitamista koskevan hakemuksen toimiluvan saaneen vaihtoehtoisen sijoitusrahaston hoitajan on toimitettava rahamarkkinarahaston toimivaltaiselle viranomaiselle

   (a) säilytysyhteisön kanssa tehty kirjallinen sopimus;

   (b) tiedot tehtävien siirtämistä koskevista järjestelyistä, jotka liittyvät vaihtoehtoisen sijoitusrahaston salkunhoitoon, riskienhallintaan ja hallintoon;

   (c) tiedot sen vaihtoehtoisen sijoitusrahaston sijoitusstrategioista, riskiprofiilista ja muista ominaisuuksista, jonka hoitamiseen vaihtoehtoisen sijoitusrahaston hoitaja on saanut toimiluvan.

   Rahamarkkinarahaston toimivaltainen viranomainen voi pyytää vaihtoehtoisen sijoitusrahaston toimivaltaista viranomaista selvennyksiä ja tietoja edellisessä alakohdassa tarkoitetuista asiakirjoista tai todistusta siitä, kuuluvatko rahamarkkinarahastot vaihtoehtoisen sijoitusrahaston hoitajalle rahaston hoitamista varten myönnetyn toimiluvan piiriin. Vaihtoehtoisen sijoitusrahaston hoitajan toimivaltaisen viranomaisen on vastattava rahamarkkinarahaston toimivaltaisen viranomaisen pyyntöön kymmenen työpäivän kuluessa.

3. Vaihtoehtoisen sijoitusrahaston hoitajan on viipymättä ilmoitettava 2 kohdassa tarkoitettujen asiakirjojen mahdollisista myöhemmistä muutoksista rahamarkkinarahaston toimivaltaiselle viranomaiselle.

4. Rahamarkkinarahaston toimivaltainen viranomainen voi hylätä vaihtoehtoisen sijoitusrahaston hoitajan hakemuksen vain, jos

   (a) vaihtoehtoisen sijoitusrahaston hoitaja ei noudata tätä asetusta;

   (b) vaihtoehtoisen sijoitusrahaston hoitaja ei noudata direktiiviä 2011/61/EU;

   (c) vaihtoehtoisen sijoitusrahaston hoitajan toimivaltainen viranomainen ei ole antanut sille lupaa hoitaa rahamarkkinarahastoja;

   (d) vaihtoehtoisen sijoitusrahaston hoitaja ei ole toimittanut 2 kohdassa tarkoitettuja asiakirjoja.

   Rahamarkkinarahaston toimivaltaisen viranomaisen on ennen hakemuksen hylkäämistä kuultava vaihtoehtoisen sijoitusrahaston hoitajan toimivaltaista viranomaista.

5. Vaihtoehtoisen sijoitusrahaston rahamarkkinarahastona toimimista koskevan luvan myöntämisen ehdoksi ei saa asettaa sitä vaatimusta, että vaihtoehtoista sijoitusrahastoa hoitaa kyseisen sijoitusrahaston kotijäsenvaltiossa toimiluvan saanut vaihtoehtoisen sijoitusrahaston hoitaja tai että vaihtoehtoisen sijoitusrahaston hoitaja harjoittaa toimintaa vaihtoehtoisen sijoitusrahaston kotijäsenvaltiossa tai siirtää toimintoja sinne.

6. Vaihtoehtoisen sijoitusrahaston hoitajalle on ilmoitettava kahden kuukauden kuluessa täydellisen hakemuksen jättämisestä, onko vaihtoehtoisen sijoitusrahaston rahamarkkinarahastona toimimista koskeva lupa myönnetty.

7. Rahamarkkinarahaston toimivaltainen viranomainen ei saa myöntää toimilupaa, jos vaihtoehtoisella sijoitusrahastolla on oikeudellinen este pitää osuuksiaan tai osakkeitaan kaupan kotijäsenvaltiossaan.

5 artikla
”Rahamarkkinarahasto”-nimityksen käyttö

1. Yhteissijoitusyritys tai vaihtoehtoinen sijoitusrahasto saa käyttää itsestään tai liikeeseen laskemiensa osuuksien tai osakkeiden yhteydessä nimitystä ”rahamarkkinarahasto” vain, jos kyseinen yhteissijoitusyritys tai vaihtoehtoinen sijoitusrahasto on saanut tämän asetuksen mukaisen toimiluvan.

   Yhteissijoitusyritys tai vaihtoehtoinen sijoitusrahasto saa käyttää rahamarkkinarahastoon viittaavaa nimitystä tai käyttää sellaisia ilmaisuja kuin ”käteisvarat”, ”likvidi”, ”raha”, ”erittäin likvidit varat” ja ”talletuksen kaltainen” tai vastaavia ilmaisuja vain, jos se on saanut tämän asetuksen mukaisen toimiluvan.

2. ”Rahamarkkinarahasto”-nimityksen, rahamarkkinarahastoon viittaavan nimityksen tai 1 kohdassa mainittujen ilmaisujen käyttö käsittää niiden käytön kaikissa ulkoisissa tai sisäisissä asiakirjoissa, raporteissa, lausunnoissa, mainoksissa, tiedonannoissa, kirjeissä tai muissa aineistoissa, jotka on osoitettu tai tarkoitettu jaettavaksi mahdollisille sijoittajille, osuudenhaltijoille, osakkeenomistajille tai toimivaltaisille viranomaisille kirjallisessa, suullisessa, sähköisessä tai muussa muodossa.

6 artikla
Sovellettavat säännöt

1. Rahamarkkinarahaston on aina noudatettava tämän asetuksen säännöksiä.

2. Rahamarkkinarahaston, joka on yhteissijoitusyritys, sekä sen hoitajan on aina noudatettava direktiivin 2009/65/EY vaatimuksia, jollei tässä asetuksessa toisin säädetä.

3. Rahamarkkinarahaston, joka on vaihtoehtoinen sijoitusrahasto, sekä sen hoitajan on aina noudatettava direktiivin 2011/61/EU vaatimuksia, jollei tässä asetuksessa toisin säädetä.

4. Rahamarkkinarahaston hoitajan vastuulla on varmistaa, että tätä asetusta noudatetaan. Kyseinen rahastonhoitaja on vastuussa kaikista tappioista tai vahingoista, jotka johtuvat tämän asetuksen noudattamatta jättämisestä.

5. Tämä asetus ei estä rahamarkkinarahastoja soveltamasta sijoitusrajoituksia, jotka ovat tiukempia kuin tässä asetuksessa edellytetään.

II luku
Rahamarkkinarahastojen sijoituspolitiikkoja koskevat velvoitteet

I JAKSO
YLEISET SÄÄNNÖT JA HYVÄKSYTTÄVÄT OMAISUUSERÄT

7 artikla
Yleiset periaatteet

1. Jos rahamarkkinarahasto koostuu useammasta kuin yhdestä alarahastosta, kutakin alarahastoa pidetään erillisenä rahamarkkinarahastona II–VII lukua sovellettaessa.

2. Yhteissijoitusyrityksenä toimiluvan saaneisiin rahamarkkinarahastoihin ei sovelleta sijoituspolitiikkaa koskevia velvoitteita, jotka vahvistetaan direktiivin 2009/65/EY

49, 50 ja 50 a artiklassa, 51 artiklan 2 kohdassa ja 52–57 artiklassa, jollei tässä asetuksessa nimenomaisesti toisin säädetä.

8 artikla
Hyväksyttävät omaisuuserät

1. Rahamarkkinarahasto saa sijoittaa ainoastaan yhteen tai useampaan seuraavista rahoitusvarojen luokista ja ainoastaan tässä asetuksessa asetetuin edellytyksin:

   (a) rahamarkkinainstrumentit;

   (b) luottolaitoksissa olevat talletukset;

   (c) johdannaisinstrumentit;

   (d) takaisinmyyntisopimukset.

2. Rahamarkkinarahasto ei saa suorittaa mitään seuraavista toiminnoista:

   (a) sijoittaa muihin kuin 1 kohdassa mainittuihin omaisuuseriin;

   (b) myydä rahamarkkinainstrumentteja lyhyeksi;

   (c) ottaa osakeisiin tai hyödykkeisiin suoraan tai epäsuorasti liittyviä vastuita, myöskään johdannaisten, niihin oikeuttavien todistusten, niihin perustuvien indeksien tai muiden sellaisten välineiden tai instrumenttien kautta, joilla se saisi tällaisia vastuita;

   (d) tehdä arvopapereiden lainaksi antamista tai lainaksi ottamista koskevia sopimuksia, takaisinostosopimuksia tai muita sopimuksia, jotka rasittaisivat rahamarkkinarahaston omaisuuseriä;

   (e) ottaa ja antaa lainaksi käteisvaroja.

9 artikla
Hyväksyttävät rahamarkkinainstrumentit

1. Rahamarkkinarahasto voi sijoittaa sellaiseen rahamarkkinainstrumenttiin, joka täyttää kaikki seuraavat edellytykset:

   (a) se kuuluu johonkin direktiivin 2009/65/EY 50 artiklan 1 kohdan a, b, c tai h alakohdassa tarkoitettuun rahamarkkinainstrumenttien luokkaan;

   (b) sillä on jompikumpi seuraavista vaihtoehtoisista ominaisuuksista:

      i) sen laillinen maturiteetti liikkeeseenlaskuhetkellä on enintään 397 päivää;

      ii) sen jäljellä oleva maturiteetti on enintään 397 päivää;

   (c) rahamarkkinainstrumentin liikkeeseenlaskijalle on myönnetty jompikumpi kahdesta korkeimmasta sisäisestä luottoluokituksesta tämän asetuksen 16–19 artiklassa vahvistettujen sääntöjen mukaisesti;

   (d) jos rahamarkkinainstrumentissa on kyse arvopaperistamiseen liittyvästä vastuusta, kyseinen instrumentti täyttää 10 artiklassa säädetyt lisävaatimukset.

2. Tavanomaisen rahamarkkinarahaston sallitaan sijoittaa myös sellaiseen rahamarkkinainstrumenttiin, jonka tuotto tarkistetaan rahamarkkinakorkoja vastaavaksi 397 päivän välein tai tiheämmin väliajoin ja jonka jäljellä oleva maturiteetti on enintään kaksi vuotta.

3. Edellä olevaa 1 kohdan c alakohtaa ei sovelleta jäsenvaltion keskusviranomaisen tai keskuspankin, Euroopan keskuspankin, unionin, Euroopan vakausmekanismin tai Euroopan investointipankin liikkeeseen laskemiin tai takaamiin rahamarkkinainstrumentteihin.

10 artikla
Hyväksyttävät arvopaperistamiset

1. Arvopaperistamista pidetään hyväksyttävänä, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

   (a) kohde-etuuteen liittyvä vastuu tai vastuuryhmä muodostuu pelkästään yritysvelasta;

   (b) kohde-etuutena olevalla yritysvelalla on hyvä luottoluokitus ja likviditeetti;

   (c) kohde-etuutena olevan yritysvelan laillinen maturiteetti liikkeeseenlaskuhetkellä on enintään 397 päivää tai sen jäljellä oleva maturiteetti on enintään 397 päivää.

2. Edellä olevan 1 kohdan yhdenmukaisen soveltamisen varmistamiseksi EAMV laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa vahvistetaan

   (a) edellytykset ja olosuhteet, joiden vallitessa kohde-etuuteen liittyvän vastuun tai vastuuryhmän katsotaan muodostuvan pelkästään yritysvelasta;

   (b) edellytykset ja numeeriset kynnysarvot, jotka määräävät sen, milloin yritysvelalla on hyvä luottoluokitus ja likviditeetti.

   EAMV toimittaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään […].

   Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1095/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

11 artikla
Hyväksyttävät luottolaitoksissa olevat talletukset

Rahamarkkinarahasto saa sijoittaa luottolaitoksessa olevaan talletukseen, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

(a) talletus maksetaan vaadittaessa tai se voidaan nostaa milloin tahansa;

(b) talletuksen maturiteetti on enintään 12 kuukautta;

(c) luottolaitoksen sääntömääräinen kotipaikka on jäsenvaltiossa tai, jos sen sääntömääräinen kotipaikka on kolmannessa maassa, siihen sovelletaan toiminnan vakautta koskevia sääntöjä, joita pidetään asetuksen (EU) N:o 575/2013 107 artiklan 4 kohdassa säädetyn menettelyn mukaisesti unionin lainsäädännössä asetettuja vaatimuksia vastaavina.

12 artikla
Hyväksyttävät johdannaisinstrumentit

Rahamarkkinarahasto saa sijoittaa johdannaisinstrumenttiin, jos sillä käydään kauppaa direktiivin 2009/65/EC 50 artiklan 1 kohdan a, b tai c alakohdassa tarkoitetulla säännellyllä markkinapaikalla tai OTC-markkinoilla, edellyttäen, että kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät kaikissa tapauksissa:

(a) johdannaisinstrumentin kohde-etuus koostuu koroista, valuuttakursseista, valuutoista tai indekseistä, jotka edustavat jotakin näistä luokista;

(b) johdannaisinstrumentilla pyritään ainoastaan suojautumaan duraatio- ja valuuttariskeiltä, jotka liittyvät rahamarkkinarahaston muihin sijoituksiin;

(c) OTC-johdannaistransaktioiden vastapuolet ovat toiminnan vakautta koskevan sääntelyn ja valvonnan alaisia laitoksia, jotka kuuluvat rahamarkkinarahaston kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten hyväksymiin luokkiin;

(d) OTC-johdannaisten arvo määritetään luotettavasti ja todennettavasti päivittäin, ja ne voidaan rahamarkkinarahaston aloitteesta milloin tahansa myydä, muuttaa rahaksi tai kattaa vastakkaisella toimella niiden käypään arvoon.

13 artikla
Hyväksyttävät takaisinmyyntisopimukset

1. Rahamarkkinarahasto saa tehdä takaisinmyyntisopimuksen, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

   (a) rahamarkkinarahastolla on oikeus irtisanoa sopimus milloin tahansa enintään kahden työpäivän irtisanomisajalla;

   (b) takaisinmyyntisopimuksen osana saatujen omaisuuserien markkina-arvo on aina vähintään yhtä suuri kuin niistä maksettujen käteisvarojen arvo.

2. Rahamarkkinarahaston takaisinmyyntisopimuksen osana saamien omaisuuserien on oltava 9 artiklan mukaisia rahamarkkinainstrumentteja.

3. Rahamarkkinarahasto ei saa ottaa vastaan 10 artiklassa tarkoitettuja arvopaperistamisia takaisinmyyntisopimuksen osana. Rahamarkkinarahaston takaisinmyyntisopimuksen osana saamia omaisuuseriä ei saa myydä, sijoittaa uudelleen, pantata tai siirtää muulla tavoin toiselle.

4. Rahamarkkinarahaston takaisinmyyntisopimuksen osana saamat omaisuuserät on otettava huomioon laskettaessa tässä asetuksessa vahvistettuja hajautus- ja keskittymärajoja.

5. Poiketen siitä, mitä 2 kohdassa säädetään, rahamarkkinarahasto saa ottaa vastaan takaisinmyyntisopimuksen osana likvidejä siirtokelpoisia arvopapereita tai muita kuin 9 artiklan mukaisia rahamarkkinainstrumentteja, jos kyseiset omaisuuserät täyttävät jommankumman seuraavista edellytyksistä:

   (a) niillä on hyvä luottoluokitus ja niiden liikkeeseenlaskijana tai takaajana on jäsenvaltion keskusviranomainen tai keskuspankki, Euroopan keskuspankki, unioni, Euroopan vakausmekanismi tai Euroopan investointipankki;

   (b) niiden liikkeeseenlaskijana tai takaajana on kolmannen maan keskusviranomainen tai keskuspankki, jolloin edellytetään, että omaisuuserän liikkeeseen laskevalle kolmannen maan liikkeeseenlaskijalle on myönnetty jompikumpi kahdesta korkeimmasta sisäisestä luottoluokituksesta tämän asetuksen 16–19 artiklassa vahvistettujen sääntöjen mukaisesti.

   Ensimmäisen alakohdan mukaisesti takaisinmyyntisopimuksen osana saaduista omaisuuseristä on ilmoitettava rahamarkkinarahaston sijoittajille.

   Ensimmäisen alakohdan mukaisesti takaisinmyyntisopimuksen osana saatuihin omaisuuseriin sovelletaan 14 artiklan 6 kohdassa vahvistettuja sääntöjä.

6. Siirretään komissiolle valta antaa 44 artiklan mukaisesti delegoidut säädökset, joissa vahvistetaan 5 kohdassa tarkoitettuihin omaisuuseriin sovellettavat määrälliset ja laadulliset likviditeettivaatimukset sekä 5 kohdan a alakohdassa tarkoitettuihin omaisuuseriin sovellettavat luottoluokitusta koskevat vaatimukset.

Komissio ottaa tässä yhteydessä huomioon asetuksen (EU) N:o 575/2013 509 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun kertomuksen.

Komissio antaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut delegoidut säädökset viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2014.

II JAKSO
SIJOITUSPOLITIIKKAA KOSKEVAT SÄÄNNÖKSET

14 artikla
Hajautus

1. Rahamarkkinarahasto saa sijoittaa enintään 5 prosenttia varoistaan seuraaviin kohteisiin:

   (a) saman liikkeeseenlaskijan rahamarkkinainstrumentit;

   (b) samassa luottolaitoksessa olevat talletukset.

2. Arvopaperistamisiin liittyvien vastuiden yhteismäärä saa olla enintään 10 prosenttia rahamarkkinarahaston omaisuuseristä.

3. OTC-johdannaistransaktioista johtuva samaan rahamarkkinarahaston vastapuoleen liittyvä kokonaisriski saa olla enintään 5 prosenttia rahamarkkinarahaston varoista.

4. Samalle rahamarkkinarahaston vastapuolelle takaisinmyyntisopimuksissa toimitettujen käteisvarojen kokonaismäärä saa olla enintään 20 prosenttia rahamarkkinarahaston varoista.

5. Rahamarkkinarahasto ei saa 1 ja 3 kohdassa asetetuista yksittäisistä rajoista huolimatta yhdistää mitään seuraavista, jos niiden yhdistäminen johtaisi siihen, että yli 10 prosenttia rahamarkkinarahaston varoista sijoitettaisiin yhteen ainoaan yhteisöön:

   (a) sijoitukset kyseisen yhteisön liikkeeseen laskemiin rahamarkkinainstrumentteihin;

   (b) kyseiseen yhteisöön tehdyt talletukset;

   (c) OTC-johdannaisinstrumentit, jotka altistavat kyseiseen yhteisöön liittyvälle vastapuoliriskille.

6. Poiketen siitä, mitä 1 kohdan a alakohdassa säädetään, toimivaltainen viranomainen voi antaa rahamarkkinarahastolle luvan sijoittaa riskin hajauttamisen periaatetta noudattaen määrän, joka vastaa jopa 100:aa prosenttia sen varoista, erilaisiin rahamarkkinainstrumentteihin, joiden liikkeeseenlaskijana tai takaajana on jäsenvaltion keskus-, alue- tai paikallisviranomainen tai keskuspankki, Euroopan keskuspankki, unioni, Euroopan vakausmekanismi, Euroopan investointipankki, kolmannen maan keskusviranomainen tai keskuspankki tai kansainvälinen julkisyhteisö, johon yksi tai useampi jäsenvaltio kuuluu.

   Ensimmäistä alakohtaa sovelletaan ainoastaan, jos kaikki seuraavat vaatimukset täyttyvät:

(a) rahamarkkinarahastolla on rahamarkkinainstrumentteja ainakin kuudesta asianomaisen liikkeeseenlaskijan liikkeeseenlaskusta;

(b) rahamarkkinarahasto rajoittaa sijoittamisen saman liikkeeseenlaskijan rahamarkkinainstrumentteihin enintään 30 prosenttiin varoistaan;

(c) rahamarkkinarahasto nimenomaisesti mainitsee säännöissään tai perustamisasiakirjoissaan aikovansa sijoittaa yli 5 prosenttia varoistaan rahamarkkinainstrumentteihin, joiden liikkeeseenlaskijana tai takaajana on jäsenvaltion keskus-, alue- tai paikallisviranomainen tai keskuspankki, Euroopan keskuspankki, unioni, Euroopan vakausmekanismi, Euroopan investointipankki, kolmannen maan keskusviranomainen tai keskuspankki tai kansainvälinen julkisyhteisö, johon yksi tai useampi jäsenvaltio kuuluu, sekä mainitsee kyseisen tahon;

(d) rahamarkkinarahasto sisällyttää tarjousesitteeseensä ja markkinointiaineistoonsa selkeästi erottuvan maininnan tämän poikkeuksen käytöstä ja ilmoittaa aikovansa sijoittaa yli 5 prosenttia varoistaan rahamarkkinainstrumentteihin, joiden liikkeeseenlaskijana tai takaajana on jäsenvaltion keskus-, alue- tai paikallisviranomainen tai keskuspankki, Euroopan keskuspankki, unioni, Euroopan vakausmekanismi, Euroopan investointipankki, kolmannen maan keskusviranomainen tai keskuspankki tai kansainvälinen julkisyhteisö, johon yksi tai useampi jäsenvaltio kuuluu, sekä mainitsee kyseisen tahon.

7. Yrityksiä, jotka direktiivin 83/349/ETY[11] mukaisesti määritellyn konsolidoidun tilinpäätöksen laatimiseksi tai tunnustettujen kansainvälisten kirjanpitosääntöjen mukaisesti luetaan samaan konserniin, pidetään 1–5 kohdassa tarkoitettuja rajoja laskettaessa yhtenä yhteisönä.

15 artikla
Keskittyminen

1. Rahamarkkinarahastolla saa olla hallussaan enintään 10 prosenttia yhden yhteisön liikkeeseen laskemista rahamarkkinainstrumenteista.

2. Edellä 1 kohdassa vahvistettua rajaa ei sovelleta sellaisten rahamarkkinainstrumentteihin hallussapitoon, joiden liikkeeseenlaskijana tai takaajana on jäsenvaltion keskus-, alue- tai paikallisviranomainen tai keskuspankki, Euroopan keskuspankki, unioni, Euroopan vakausmekanismi, Euroopan investointipankki, kolmannen maan keskusviranomainen tai keskuspankki tai kansainvälinen julkisyhteisö, johon yksi tai useampi jäsenvaltio kuuluu.

III JAKSO
RAHAMARKKINAINSTRUMENTTIEN LUOTTOLUOKITUS

16 artikla
Sisäinen arviointimenettely

1. Rahamarkkinarahaston hoitajan on luotava rahamarkkinainstrumenttien luottoluokitusta varten varovainen ja tiukka sisäinen arviointimenettely, pantava se

[11] Seitsemäs neuvoston direktiivi 83/349/ETY, annettu 13 päivänä kesäkuuta 1983, perustamissopimuksen 54 artiklan 3 kohdan g alakohdan nojalla, konsolidoiduista tilinpäätöksistä, EYVL L 193, 18.7.1983, s. 1–17.

täytäntöön ja sovellettava sitä johdonmukaisesti ottaen huomioon instrumentin liikkeeseenlaskija sekä itse instrumentin ominaisuudet.

2. Sisäisen arviointimenettelyn on perustuttava sisäiseen luokitusjärjestelmään sekä varovaisiin, tiukkoihin, järjestelmällisiin ja jatkuviin luokitusmenetelmiin. Rahaston hoitajan on validoitava nämä luokitusmenetelmät aiempia ajanjaksoja koskevien tietojen ja empiirisen aineiston perusteella, toteumatestaus mukaan luettuna.

3. Sisäisen arviointimenettelyn on täytettävä seuraavat vaatimukset:

(a) rahamarkkinarahaston hoitajan on varmistettava, että tiedot, joita käytetään sisäistä luottoluokitusta annettaessa, ovat riittävän laadukkaita ja ajantasaisia ja että ne ovat peräisin luotettavista lähteistä. Rahaston hoitajan on otettava käyttöön toimiva prosessi, jolla hankitaan olennaiset tiedot liikkeeseenlaskijan ominaisuuksia ja saatetaan ne ajan tasalle, sekä pidettävä yllä tätä prosessia;

(b) rahamarkkinarahaston hoitajan on vahvistettava asianmukaiset toimenpiteet ja pantava ne täytäntöön sen varmistamiseksi, että sen sisäisten luokitusten antaminen pohjautuu kaikkien käytettävissä olevien olennaisten tietojen perusteellisen analysointiin ja että siinä otetaan huomioon kaikki merkitykselliset tekijät, jotka vaikuttavat liikkeeseenlaskijan luottokelpoisuuteen;

(c) rahamarkkinarahaston hoitajan on seurattava jatkuvasti sisäisten luokitustensa antamista ja tarkasteltava kaikkia sisäisiä luokituksia uudelleen vähintään kerran vuodessa. Rahaston hoitajan on tarkasteltava luokituksen antamista uudelleen joka kerta, kun tapahtuu olennainen muutos, joka voi vaikuttaa sisäiseen luottoluokitukseen. Rahaston hoitajan on otettava käyttöön sisäiset järjestelyt, joiden avulla se seuraa makrotaloudessa, finanssimarkkinoilla tai liikkeeseenlaskijakohtaisissa olosuhteissa tapahtuvien muutosten vaikutusta sisäisiin luottoluokituksiinsa;

(d) kun Euroopan arvopaperimarkkinaviranomaisen (EAMV) rekisteröimä luottoluokituslaitos antaa rahamarkkinainstrumenttien liikkeeseenlaskijalle luottoluokituksen, luottoluokituksen alentaminen kyseisen laitoksen käyttämien kahden korkeimman lyhtyaikaisen luottoluokituksen alapuolelle katsotaan c alakohtaa sovellettaessa olennaiseksi muutokseksi, joka velvoittaa rahastonhoitajan käynnistämään uuden luokitusmenettelyn;

(e) luokitusmenetelmiä on tarkasteltava uudelleen vähintään kerran vuodessa, jotta voidaan varmistaa niiden asianmukaisuus suhteessa nykyiseen sijoitussalkkuun ja ulkoisiin olosuhteisiin;

(f) kun sisäisissä arviointimenettelyissä käytettyjä menettelyjä, malleja tai keskeisiä luokitusoletuksia muutetaan, rahamarkkinarahaston hoitajan on mahdollisimman pian ja viimeistään yhden kuukauden kuluttua muutoksesta tarkasteltava kaikkia sisäisiä luottoluokituksia uudelleen;

(g) sisäisiä luokituksia ja rahamarkkinarahaston hoitajan suorittamia säännöllisiä uudelleentarkasteluja eivät saa suorittaa sellaiset henkilöt, jotka hoitavat rahamarkkinarahaston sijoitussalkkua tai vastaavat sen hoidosta.

17 artikla
Sisäinen luokitusjärjestelmä

1. Jokaiselle sellaisen rahamarkkinainstrumentin liikkeeseenlaskijalle, johon rahamarkkinarahasto aikoo sijoittaa, on annettava sisäinen luokitus sisäisen arviointimenettelyn perusteella.

2. Sisäisen luokitusjärjestelmän rakenteen on täytettävä kaikki seuraavat vaatimukset:

   (a) sisäisen luokitusjärjestelmän on perustuttava yhteen luokitusasteikkoon, jolla määritetään yksinomaan liikkeeseenlaskijan luottoriskiä. Luokitusasteikossa on oltava kuusi luokkaa velvoitteensa hoitaville liikkeeseenlaskijoille ja yksi luokka velvoitteensa laiminlyöneille liikkeeseenlaskijoille;

   (b) liikkeeseenlaskijaluokkien on oltava selvässä suhteessa toisiinsa siltä osin, kuinka suurta luottoriskiä kukin luokka edustaa ja millä luokitusperusteilla luottoriskin suuruus määritetään;

   (c) sisäisessä luokitusjärjestelmässä on otettava huomioon rahamarkkinainstrumenttien lyhytaikaisuus.

3. Edellä 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettujen luokitusperusteiden on täytettävä kaikki seuraavat vaatimukset:

   (a) niihin on kuuluttava ainakin instrumentin liikkeeseenlaskijaa koskevat määrälliset ja laadulliset indikaattorit sekä makrotalouden ja finanssimarkkinoiden tilanne;

   (b) niissä on ilmoitettava yhteiset numeeriset ja laadulliset viitearvot, joilla määrällistä ja laadullista indikaattoreita arvioidaan;

   (c) niissä on otettava huomioon, minkätyyppisestä liikkeeseenlaskijasta on kyse. Ainakin seuraavantyyppiset liikkeeseenlaskijat on erotettava toisistaan: valtion viranomaiset, alue- tai paikallisviranomaiset, finanssilaitokset ja finanssialan ulkopuoliset yritykset;

   (d) jos on kyse arvopaperistamisiin liittyvästä vastuusta, niissä on otettava huomioon liikkeeseenlaskijan luottoriski, arvopaperistamisen rakenne ja kohde-etuuden luottoriski.

18 artikla
Dokumentointi

1. Rahamarkkinarahaston hoitajan on dokumentoitava rahaston sisäinen arviointimenettely ja sisäinen luokitusjärjestelmä. Dokumentointiin on sisällyttävä

   (a) rahaston sisäisten arviointimenettelyjen ja sisäisten luokitusjärjestelmien suunnittelu ja operatiiviset yksityiskohdat, jotka on dokumentoiva siten, että toimivaltaiset viranomaiset ymmärtävät, miten luokitukset annetaan, ja voivat arvioida yksittäisen luokituksen asianmukaisuutta;

   (b) syyt, joiden vuoksi rahaston hoitaja on valinnut luokitusperusteet, ja tätä valintaa tukeva analyysi sekä valinnan uudelleentarkastelujen aikaväli. Analyysissä on käsiteltävä muun muassa luokitusperusteiden valinnassa käytettyjä parametreja ja mallia sekä kyseisen mallin rajoituksia;

   (c) kaikki sisäisessä arviointimenettelyssä tapahtuneet merkittävät muutokset, mukaan luettuna muutokset käynnistäneiden tekijöiden yksilöinti;

(d) sisäisen arviointimenettelyn, myös luokitusprosessin ja sisäisen valvontarakenteen, organisointi;

(e) täydelliset tiedot liikkeeseenlaskijoita ja hyväksyttyjä takaajia koskevista sisäisistä luokituksista;

(f) luokitusten antamispäivät;

(g) keskeiset tiedot ja menetelmät, joiden avulla sisäinen luokitus on johdettu, mukaan luettuina keskeiset luokitusoletukset;

(h) sisäisen luokituksen antamisesta vastaava henkilö tai vastaavat henkilöt.

2. Sisäinen arviointimenettely on kuvattava yksityiskohtaisesti rahamarkkinarahaston säännöissä tai perustamisasiakirjoissa, ja kaikki 1 kohdassa tarkoitetut asiakirjat on annettava rahamarkkinarahaston toimivaltaisten viranomaisten ja rahamarkkinarahaston hoitajan toimivaltaisten viranomaisten pyynnöstä saataville.

19 artikla
Delegoidut säädökset

Siirretään komissiolle valta antaa 44 artiklan mukaisesti delegoidut säädökset, joissa määritetään seuraavat seikat:

(a) edellytykset, joilla luokitusmenetelmien katsotaan olevan 16 artiklan 2 kohdan mukaisesti varovaisia, tiukkoja, järjestelmällisiä ja jatkuvia, sekä mainitussa kohdassa tarkoitettua validointia koskevat edellytykset;

(b) kunkin luokan määritelmät, jotka koskevat 17 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettua liikkeeseenlaskijan maksukyvyttömyysriskin määrittämistä, sekä perusteet, joilla 17 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettu maksukyvyttömyysriskin suuruus määritetään;

(c) tarkat viitearvot kutakin laadullista indikaattoria varten ja numeeriset viitearvot kutakin määrällistä indikaattoria varten. Nämä indikaattoreita koskevat viitearvot on määritettävä kutakin luottoluokkaa varten ottaen huomioon 17 artiklan 3 kohdassa mainitut perusteet;

(d) 16 artiklan 3 kohdan c alakohdassa mainitun olennaisen muutoksen merkitys.

20 artikla
Luoton laadun arvioinnin hallinnointi

1. Sisäiset arviointimenettelyt on hyväksytettävä rahamarkkinarahaston toimivalla johdolla, ylimmällä hallintoelimellä ja, jos sellainen on olemassa, rahamarkkinarahaston hoitajan valvontatoiminnolla.

Näiden tahojen on ymmärrettävä hyvin rahaston hoitajan sisäisiä arviointimenettelyjä, sisäisiä luokitusjärjestelmiä ja luokitusmenetelmiä ja tunnettava tarkasti niihin liittyvät raportit.

2. Sisäiseen luottoluokitukseen perustuva analyysi rahamarkkinarahaston luottoriskiprofiilista muodostaa keskeisen osan raportoinnista näille tahoille. Raporteista on käytävä ilmi ainakin luottoluokkien riskiprofiilit, siirtymät luokkien välillä, luottoluokkien keskeisten riskiparametrien estimaatit sekä toteutuneiden maksukyvyttömyysasteiden vertailu. Raportoinnin tiheys riippuu siitä, minkä

tyyppisiä ja kuinka merkittäviä tiedot ovat, ja raportointi on tehtävä vähintään kerran vuodessa.

3. Toimivan johdon on varmistettava jatkuvasti, että sisäinen arviointimenettely toimii asianmukaisesti.

Toimivalle johdolle on tiedotettava säännöllisesti sisäisen arviointiprosessin toimivuudesta, aloista, joilla on havaittu puutteita, sekä niiden ponnistelujen ja toimien edistymisestä, joilla aiemmin havaittuja puutteita on pyritty korjaamaan.

III luku
Rahamarkkinarahastojen riskienhallintaa koskevat velvoitteet

21 artikla
Lyhyiden rahamarkkinarahastojen sijoitussalkkuja koskevat säännöt

Lyhyen rahamarkkinarahaston on aina noudatettava kaikkia seuraavia vaatimuksia:

(a) sen sijoitussalkun painotettu keskimääräinen maturiteetti (WAM) on enintään 60 päivää;

(b) sen sijoitussalkun painotettu keskimääräinen elinaika (WAL) on enintään 120 päivää;

(c) vähintään 10 prosenttia sen omaisuuseristä on oltava päivän kuluessa erääntyviä omaisuuseriä. Lyhyt rahamarkkinarahasto ei saa hankkia muita omaisuuseriä kuin päivän kuluessa erääntyviä omaisuuseriä, jos niiden hankinta johtaisi siihen, että päivän kuluessa erääntyvien omaisuuserien osuus lyhyen rahasmarkkinarahaston sijoitussalkusta olisi alle 10 prosenttia;

(d) vähintään 20 prosenttia sen omaisuuseristä on oltava viikon kuluessa erääntyviä omaisuuseriä. Lyhyt rahamarkkinarahasto ei saa hankkia muita omaisuuseriä kuin viikon kuluessa erääntyviä omaisuuseriä, jos niiden hankinta johtaisi siihen, että viikon kuluessa erääntyvien omaisuuserien osuus lyhyen rahasmarkkinarahaston sijoitussalkusta olisi alle 20 prosenttia.

22 artikla
Tavanomaisten rahamarkkinarahastojen sijoitussalkkuja koskevat säännöt

1. Tavanomaisen rahamarkkinarahaston on aina noudatettava kaikkia seuraavia sijoitussalkkua koskevia vaatimuksia:

(a) sen sijoitussalkun painotetun keskimääräisen maturiteetin on aina oltava enintään 6 kuukautta;

(b) sen sijoitussalkun painotetun keskimääräisen elinajan on aina oltava enintään 12 kuukautta;

(c) vähintään 10 prosenttia sen varoista muodostuu päivän kuluessa erääntyvistä omaisuuseristä. Tavanomainen rahamarkkinarahasto ei saa hankkia muita omaisuuseriä kuin päivän kuluessa erääntyviä omaisuuseriä, jos omaisuuserien hankinta johtaisi siihen, että tavanomainen rahamarkkinarahasto sijoittaisi alle 10 prosenttia sijoitussalkustaan päivän kuluessa erääntyviin omaisuuseriin;

(d) vähintään 20 prosenttia sen varoista muodostuu viikon kuluessa erääntyvistä omaisuuseristä. Tavanomainen rahamarkkinarahasto ei saa hankkia muita omaisuuseriä kuin viikon kuluessa erääntyviä omaisuuseriä, jos omaisuuserien

hankinta johtaisi siihen, että tavanomainen rahamarkkinarahasto sijoittaisi alle 20 prosenttia sijoitussalkustaan viikon kuluessa erääntyviin omaisuuseriin.

2. Tavanomainen rahamarkkinarahasto saa sijoittaa enintään 10 prosenttia varoistaan yhden ainoan yhteisön liikkeeseen laskemiin rahamarkkinainstrumentteihin.

3. Tavanomainen rahamarkkinarahasto voi 2 kohdassa asetetuista yksittäisistä rajoista huolimatta yhdistää seuraavia omaisuuseriä, kun niiden yhdistäminen johtaisi siihen, että enintään 15 prosenttia kyseisen rahamarkkinarahaston varoista sijoitetaan yhteen ainoaan yhteisöön:

   (a) sijoitukset kyseisen yhteisön liikkeeseen laskemiin rahamarkkinainstrumentteihin;

   (b) kyseiseen yhteisöön tehdyt talletukset;

   (c) OTC-johdannaisinstrumentit, jotka altistavat kyseiseen yhteisöön liittyvälle vastapuoliriskille.

4. Kaikista sijoitussalkun omaisuuseristä, jotka tavanomainen rahamarkkinarahasto sijoittaa 2 ja 3 kohdan mukaisesti, on ilmoitettava kyseisen rahamarkkinarahaston sijoittajille.

5. Tavanomainen rahamarkkinarahasto ei saa olla muodoltaan kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahasto.

23 artikla
Rahamarkkinarahastojen luottoluokitukset

Rahamarkkinarahasto tai rahamarkkinarahaston hoitaja ei saa pyytää luottoluokituslaitosta tekemään rahamarkkinarahastosta luottoluokitusta tai rahoittaa sen rahamarkkinarahastosta tekemää luottoluokitusta.

24 artikla
Selonottovelvollisuus

1. Rahamarkkinarahaston hoitajan on otettava käyttöön, pantava täytäntöön ja sovellettava menettelyjä sekä noudatettava kaikkea asianmukaista huolellisuutta määrittääkseen rahamarkkinarahaston sijoittajien lukumäärän, tarpeet, käyttäytymisen ja omistukset, jotta rahamarkkinarahaston hoitaja voisi ennakoida oikein useiden sijoittajien samanaikaisten lunastustoimeksiantojen vaikutuksen. Tätä varten rahamarkkinarahaston hoitajan on otettava huomioon ainakin seuraavat tekijät:

   (a) säännönmukaisuudet, jotka ovat havaittavissa sijoittajien käteisvarojen tarpeissa;

   (b) eri sijoittajien kehittyneisyys;

   (c) eri sijoittajien riskiaversio;

   (d) se, missä määrin rahamarkkinarahaston eri sijoittajien välillä on korrelaatiota tai läheisiä sidoksia.

2. Rahamarkkinarahaston hoitajan on varmistettava, että

   (a) yksittäisen sijoittajan osuuksien ja osakkeiden arvo ei milloinkaan ylitä päivän kuluessa erääntyvien omaisuuserien arvoa;

(b) sijoittajan lunastustoimeksianto ei vaikuta olennaisesti rahamarkkinarahaston likviditeettiprofiiliin.

25 artikla
Stressitestaus

1. Jokaisella rahamarkkinarahastolla on oltava asianmukaiset stressitestimenetelmät, joiden avulla voidaan havaita taloudellisen toimintaympäristön mahdolliset tapahtumat tai tulevat muutokset, jotka voivat vaikuttaa epäsuotuisasti rahamarkkinarahastoon. Rahamarkkinarahaston hoitajan on tehtävä säännöllisesti stressitestejä ja laadittava toimintasuunnitelmat erilaisia mahdollisia skenaarioita varten.

   Stressitestien on pohjauduttava objektiivisiin perusteisiin, ja niissä on otettava huomioon mahdollisten vakavien skenaarioiden vaikutukset. Stressitestiskenaarioissa on otettava huomioon ainakin viiteparametrit, mukaan luettuina seuraavat tekijät:

   (a) hypoteettiset muutokset rahamarkkinarahaston sijoitussalkussa olevien omaisuuserien likviditeetissä;

   (b) hypoteettiset muutokset rahamarkkinarahaston sijoitussalkussa olevien omaisuuserien luottoriskin suurudessa, luottotapahtumat ja luokitustapahtumat mukaan luettuina;

   (c) hypoteettiset korkojen muutokset;

   (d) hypoteettiset lunastusten määrät.

2. Jos on kyse kiinteän nettoarvon markkinarahastosta, stressitesteissä on arvoitava myös erilaisia skenaarioita varten kiinteän osuus- tai osakekohtaisen nettoarvon ja osuus- tai osakekohtaisen nettoarvon välinen ero, mukaan luettuna eron vaikutus nettoarvopuskuriin.

3. Jos stressitesti paljastaa rahamarkkinarahastossa haavoittuvuuksia, rahamarkkinarahaston hoitajan on toteutettava toimia, joilla vahvistetaan rahamarkkinarahaston häiriönsietokykyä, mukaan luettuina rahamarkkinarahaston likviditeettiä ja omaisuuserien laatua vahvistavat toimet.

4. Stressitestien suoritustiheyden vahvistaa rahamarkkinarahaston hoitajan hallitus harkittuaan ensin, mikä on markkinaolosuhteiden perusteella asianmukainen ja järkevä aikaväli, ja otettuaan huomioon muutokset, joita on mahdollisesti suunniteltu rahamarkkinarahaston sijoitussalkkuun. Testejä on suoritettava vähintään kerran vuodessa.

5. Rahamarkkinarahaston hoitajan hallitukselle on toimitettava tarkastelua varten seikkaperäinen raportti, joka sisältää stressitestauksen tulokset. Hallitus muuttaa ehdotettua toimintasuunnitelmaa tarpeen mukaan ja hyväksyy lopullisen toimintasuunnitelman.

   Raportti, jossa esitetään stressitestauksen tulokset ja toimintasuunnitelma, on laadittava kirjallisesti, ja sitä on säilytettävä vähintään viiden vuoden ajan.

6. Raportti, joka sisältää stressitestauksen tulokset, on toimitettava rahastonhoitajan ja rahamarkkinarahaston toimivaltaisille viranomaisille. Toimivaltaisten viranomaisten on lähetettävä raportti EAMV:lle.

7. EAMV antaa ohjeet, joissa määritetään stressitestiskenaarioiden viiteparametrit, joiden on sisällyttävä stressitesteihin, ottaen huomioon 1 kohdassa esitetyt tekijät.

Ohjeet on saatettava ajan tasalle vähintään kerran vuodessa ottaen huomioon uusimmat markkinamuutokset.

IV luku
Arvostussäännöt

26 artikla
Rahamarkkinarahaston omaisuuserien arvostaminen

1. Rahamarkkinarahastojen omaisuuserät on arvostettava vähintään kerran päivässä.

2. Rahamarkkinarahaston omaisuuserät on arvostettava markkinahintaan aina, kun se on mahdollista.

3. Arvostettaessa omaisuuseriä markkinahintaan on käytettävä varovaisinta osto- ja myyntitarjousta, jollei kyseinen laitos voi sulkea positiota markkinoiden perusteella määräytyvään keskikurssiin.

   Markkinahintaan arvostettaessa on käytettävä ainoastaan laadukkaita markkinatietoja. Markkinatietojen laatu on arvioitava kaikkien seuraavien tekijöiden perusteella:

   (a) vastapuolten määrä ja laatu;

   (b) kyseisen omaisuuserän markkinoiden volyymi ja liikevaihto;

   (c) liikkeeseenlaskumäärä ja osuus, jonka rahamarkkinarahasto aikoo ostaa tai myydä liikkeeseenlaskusta.

4. Kun markkinahintaan arvostaminen ei ole mahdollista tai markkinatiedot eivät ole riittävän laadukkaita, rahamarkkinarahaston omaisuuserä on arvostettava varovaisesti käyttämällä malliin perustuvaa arvostamista.

   Mallilla on arvioitava tarkasti omaisuuserän perusarvo seuraavien ajantasaisten avaintekijöiden pohjalta:

   (a) kyseisen omaisuuserän markkinoiden volyymi ja liikevaihto;

   (b) liikkeeseenlaskumäärä ja osuus, jonka rahamarkkinarahasto aikoo ostaa tai myydä liikkeeseenlaskusta;

   (c) omaisuuerään liittyvä markkinariski, korkoriski ja luottoriski.

   Mallin perusteella arvostettaessa ei saa käyttää jaksotettun hankintamenoon perustuvia malleja.

5. Edellä 2 ja 3 kohdassa tarkoitetun markkinahintaan arvostamisen ja 4 kohdassa tarkoitetun malliin perustuvan arvostamisen lisäksi kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston omaisuuserät voidaan arvostaa myös jaksotettuun hankintamenoon perustuvalla arvostusmenetelmällä.

27 artikla
Osuus- tai osakekohtaisen nettoarvon laskeminen

1. Osuus- tai osakekohtainen nettoarvo lasketaan vähentämällä rahamarkkinarahaston kaikkien markkinahintaan perustuvalla ja malliin perustuvalla arvostusmenetelmällä arvostettujen omaisuuserien summasta kyseisen rahaston kaikkien mainituilla

menetelmillä arvostettujen velkojen summa ja jakamalla erotus kyseisen rahaston liikkeellä olevien osuuksien tai osakkeiden lukumäärällä.

Osuus- tai osakekohtainen nettoarvo lasketaan kunkin rahamarkkinarahaston osalta riippumatta siitä, onko se kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahasto vai ei.

2. Osuus- tai osakekohtainen nettoarvo pyöristetään lähimpään korkopisteeseen tai sen vasta-arvoon, kun nettoarvo julkaistaan valuuttayksikön määräisenä.

3. Osuus- tai osakekohtainen nettoarvo on laskettava vähintään kerran päivässä.

4. Kiinteä osuus- tai osakekohtainen nettoarvo lasketaan vähentämällä kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston kaikkien jaksotettuun hankintamenoon perustuvalla arvostusmenetelmällä arvostettujen omaisuuserien summasta kyseisen rahaston kaikkien mainitulla menetelmällä arvostettujen velkojen määrä ja jakamalla erotus kyseisen rahaston liikkeellä olevien osuuksien tai osakkeiden lukumäärällä.

5. Kiinteän nettoarvon rahaston kiinteä osuus- tai osakekohtainen nettoarvo voidaan pyöristää lähimpään korkopisteeseen tai sen vasta-arvoon, kun nettoarvo julkaistaan valuuttayksikön määräisenä.

6. Kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston kiinteän osuus- tai osakekohtaisen nettoarvon ja osuus- tai osakekohtaisen nettoarvon välistä erotusta on seurattava jatkuvasti.

28 artikla
Liikkeeseenlasku- ja lunastushinta

1. Rahamarkkinarahaston osuudet tai osakkeet on laskettava liikkeeseen tai lunastettava hintaan, joka on yhtä suuri kuin rahamarkkinarahaston osuus- tai osakekohtainen nettoarvo.

2. Poiketen siitä, mitä 1 kohdassa säädetään, kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston osuudet tai osakkeet on laskettava liikkeeseen tai lunastettava hintaan, joka on yhtä suuri kuin rahamarkkinarahaston kiinteä osuus- tai osakekohtainen nettoarvo.

V luku
Kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahastoja koskevat erityisvaatimukset

29 artikla
Kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahastoja koskevat lisävaatimukset

1. Rahamarkkinarahasto ei saa käyttää arvostamiseen jaksotettuun hankintamenoon perustuvaa arvostusmenetelmää, ilmoittaa kiinteää osuus- tai osakekohtaista nettoarvoa tai pyöristää kiinteää osuus- tai osakekohtaista nettoarvoa lähimpään prosenttiyksikköön tai sen vasta-arvoon, kun nettoarvo julkaistaan valuuttayksikön määräisenä, jollei rahamarkkinarahastolle ole nimenomaisesti myönnetty lupaa toimia kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahastona.

2. Kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston on täytettävä kaikki seuraavat vaatimukset:

(a) se on ottanut käyttöön nettoarvopuskurin 30 artiklan vaatimusten mukaisesti;

(b) kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston toimivaltainen viranomainen hyväksyy kyseisen rahamarkkinarahaston yksityiskohtaisen suunnitelman, jossa vahvistetaan 31 artiklan mukaista puskurin käyttöä koskevat yksityiskohtaiset säännöt;

(c) kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston toimivaltainen viranomainen hyväksyy kyseisen rahamarkkinarahaston puskurin täydentämistä koskevat järjestelyt ja on vakuuttunut sen yhteisön taloudellisesta vahvuudesta, jonka odotetaan rahoittavan puskurin täydentämisen;

(d) kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston säännöissä tai perustamisasiakirjoissa määrätään selkeistä menettelyistä, joilla kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahasto muunnetaan rahamarkkinarahastoksi, joka ei saa käyttää jaksotettuun hankintamenoon perustuvaa arvostusmenetelmää tai pyöristysmenetelmää;

(e) kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahastolla ja sen hoitajalla on selkeät ja avoimet hallintorakenteet, joissa vastuualueet on määritetty ja jaettu yksiselitteisesti eri hallintotasoja varten;

(f) kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahasto on ottanut sijoittajia varten käyttöön selkeät ja tehokkaat viestintävälineet, joilla varmistetaan nopea tiedottaminen nettoarvopuskurin mahdollisesta käytöstä ja täydentämisestä sekä kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston muuntamisesta;

(g) kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston säännöissä tai perustamisasiakirjoissa todetaan selvästi, ettei kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahasto voi saada ulkopuolista tukea muuten kuin nettoarvopuskurin kautta.

30 artikla
Nettoarvopuskuri

1. Kunkin kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston on otettava käyttöön nettoarvopuskuri, jonka on aina oltava vähintään 3 prosenttia kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston omaisuuserien kokonaisarvosta, sekä pidettävä sitä yllä. Kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston omaisuuserien kokonaisarvo saadaan laskemalla yhteen kyseisen rahaston kaikkien 26 artiklan 3 tai 4 kohdan mukaisesti määritettyjen omaisuuserien arvot.

   Nettoarvopuskuria on käytettävä yksinomaan 31 artiklan mukaisesti kattamaan kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston kiinteän osuus- tai osakekohtaisen nettoarvon ja kyseisen rahamarkkinarahaston osuus- tai osakekohtaisen nettoarvon väliset erotukset.

2. Nettoarvopuskurissa olevia määriä ei oteta huomioon laskettaessa kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston nettoarvoa tai kiinteää nettoarvoa.

3. Nettoarvopuskuri saa koostua ainoastaan käteisvaroista.

4. Nettoarvopuskuria on säilytettävä rahamarkkinarahaston nimissä ja lukuun sellaisessa luottolaitoksessa avatulla suojatulla varantotilillä, joka täyttää 11 artiklan c alakohdan vaatimukset.

Varantotili on erotettava kaikista muista rahamarkkinarahaston tileistä, rahamarkkinarahaston hoitajan tileistä, luottolaitoksen muiden asiakkaiden tileistä ja muiden nettoarvopuskuria rahoittavan yhteisöjen tileistä.

Varantotiliä tai varantotilillä olevia varoja ei saa käyttää pantti-, kiinnitys- tai vakuusjärjestelyihin. Jos rahamarkkinarahaston hoitaja, luottolaitos, jossa tili on avattu, tai nettoarvopuskuria rahoittava yhteisö tulee maksukyvyttömäksi, varantotilin varoja ei saa jakaa maksukyvyttömän yhteisön velkojille eikä realisoida näiden hyväksi.

5. Varantotiliä saa käyttää yksinomaan rahamarkkinarahaston hyväksi. Varoja saa siirtää varantotililtä ainoastaan 31 artiklan 2 kohdan b alakohdassa ja 3 kohdan a alakohdassa säädetyin edellytyksin.

6. Kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston säilytysyhteisön on varmistettava, että kaikki varantotililtä suoritettavat siirrot suoritetaan tämän luvun säännösten mukaisesti.

7. Kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston on vahvistettava kirjallisesti selkeät ja yksityiskohtaiset järjestelyt sen yhteisön kanssa, jonka odotetaan rahoittavan nettoarvopuskurin täydentämisen. Järjestelyihin on sisällyttävä täydennyksen rahoittamista koskeva nimenomainen sitoumus, ja niissä on edellytettävä, että yhteisö rahoittaa täydennyksen omilla varoillaan.

Täydennysjärjestelyt ja sen yhteisön tunnistetiedot, jonka odotetaan rahoittavan täydennyksen, on ilmoitettava kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston säännöissä tai perustamisasiakirjoissa.

31 artikla
Nettoarvopuskurin käyttö

1. Nettoarvopuskuria saa käyttää ainoastaan merkintöjen ja lunastusten yhteydessä tasoittamaan kiinteän osuus- tai osakekohtaisen nettoarvon ja osuus- tai osakekohtaisen nettoarvon välinen erotus.

2. Sovellettaessa 1 kohtaa merkintöjen yhteydessä

   (a) positiivisella erotuksella on hyvitettävä varantotiliä, jos kiinteä nettoarvo, johon osuus tai osake merkitään, on suurempi kuin osuus- tai osakekohtainen nettoarvo;

   (b) negatiivinen erotus on veloitettava varantotililtä, jos kiinteä nettoarvo, johon osuus tai osake merkitään, on pienempi kuin osuus- tai osakekohtainen nettoarvo.

3. Sovellettaessa 1 kohtaa lunastusten yhteydessä

   (a) negatiivinen erotus on veloitettava varantotililtä, jos kiinteä nettoarvo, johon osuus tai osake lunastetaan, on suurempi kuin osuus- tai osakekohtainen nettoarvo;

   (b) positiivisella erotuksella on hyvitettävä varantotiliä, jos kiinteä nettoarvo, johon osuus tai osake lunastetaan, on pienempi kuin osuus- tai osakekohtainen nettoarvo.

32 artikla
Eskalointimenettely

1. Kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston on otettava käyttöön ja pantava täytäntöön eskalointimenettely, jolla varmistetaan, että henkilöt, jotka ovat toimivaltaisia toimimaan rahaston puolesta, reagoivat oikea-aikaisesti kiinteän osuus- tai osakekohtaisen nettoarvon ja osuus- tai osakekohtaisen nettoarvon väliseen negatiiviseen erotukseen.

2. Eskalointimenettelyssä on edellytettävä, että

   (a) negatiivisesta erotuksesta ilmoitetaan kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston hoitajan toimivalle johdolle, jos kyseinen erotus saavuttaa 10 korkopisteen rajan tai sen vasta-arvon, kun nettoarvo julkaistaan valuuttayksikön määräisenä;

   (b) negatiivisesta erotuksesta ilmoitetaan kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston hoitajan hallitukselle, kiinteän rahamarkkinarahaston toimivaltaisille viranomaisille ja EAMV:lle, jos kyseinen erotus saavuttaa 15 korkopisteen rajan tai sen vasta-arvon, kun nettoarvo julkaistaan valuuttayksikön määräisenä;

   (c) toimivaltaiset henkilöt arvioivat, mistä negatiivinen erotus johtuu, ja toteuttavat asianmukaiset toimet kielteisen vaikutusten vähentämiseksi.

33 artikla
Nettoarvopuskurin täydentäminen

1. Nettoarvopuskuria on täydennettävä, jos sen määrä pienenee alle 3 prosentin.

2. Jos nettoarvopuskuria ei ole täydennetty ja sen määrä alittaa yhden kuukauden ajan 10 korkopisteellä 30 artiklan 1 kohdassa mainitun 3 prosentin rajan, rahamarkkinarahasto lakkaa automaattisesti olemasta kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahasto ja sitä on kiellettävä käyttämästä jaksotettuun hankintamenoon perustuvia arvostusmenetelmiä tai pyöristysmenetelmiä.

   Kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston on välittömästi ilmoitettava asiasta jokaiselle sijoittajalle kirjallisesti ja selkeällä ja ymmärrettävällä tavalla.

34 artikla
Nettoarvopuskuria koskevat toimivaltaisen viranomaisen valtuudet

1. Jos nettoarvopuskurin määrä pienenee alle 3 prosentin, asiasta on välittömästi ilmoitettava kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston toimivaltaiselle viranomaiselle.

2. Jos nettoarvopuskurin määrä alittaa 10 korkopisteellä 30 artiklan 1 kohdassa mainitun 3 prosentin rajan, asiasta on välittömästi ilmoitettava kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston toimivaltaiselle viranomaiselle ja EAMV:lle.

3. Toimivaltaisen viranomaisen on 1 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen jälkeen valvottava tarkasti kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahastoa.

4. Toimivaltaisen viranomaisen on 2 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen jälkeen valvottava, että nettoarvosta puskuria on täydennetty tai että rahamarkkinarahasto on lakannut kutsumasta itseään kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahastoksi ja ilmoittanut tästä sijoittajilleen.

VI luku
Ulkopuolinen tuki

35 artikla
Ulkopuolinen tuki

1. Kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahasto ei saa ottaa vastaan ulkopuolista tukea muulla tavoin kuin 30–34 artiklassa säädetyssä muodossa ja mainituissa artikloissa säädetyin edellytyksin.

2. Rahamarkkinarahastot, joilla ei ole kiinteää nettoarvoa, eivät saa ottaa vastaan ulkopuolista tukea paitsi 36 artiklassa säädetyin edellytyksin.

3. Ulkopuolisella tuella tarkoitetaan kolmannen osapuolen tarjoamaa suoraa tai välillistä tukea, joka on tarkoitettu tai johtaisi käytännössä rahamarkkinarahaston likviditeetin takaamiseen tai rahamarkkinarahaston osuus- tai osakekohtaisen nettoarvon vakauttamiseen.

   Ulkopuolista tukea on se, että

   (a) kolmas osapuoli antaa rahamarkkinarahastolle käteisvaroja;

   (b) kolmas osapuoli ostaa rahamarkkinarahaston omaisuuseriä ylihintaan;

   (c) kolmas osapuoli ostaa rahamarkkinarahaston osuuksia tai osakkeita lisätäkseen rahaston likviditeettiä;

   (d) kolmas osapuoli laskee liikkeeseen minkä tahansa eksplisiittisen tai implisiittisen vakuuden, takauksen tai tukikirjeen rahamarkkinarahaston hyväksi;

   (e) kolmas osapuoli toteuttaa muita toimia, joiden suorana tai välillisenä tavoitteena on pitää yllä rahamarkkinarahaston likviditeettiprofiilia tai osuus- tai osakekohtaista nettoarvoa.

36 artikla
Poikkeukselliset olosuhteet

1. Toimivaltainen viranomainen voi poikkeuksellisissa olosuhteissa, jotka ovat perusteltavissa systeemisillä vaikutuksilla tai epäsuotuisilla markkinaolosuhteilla, antaa rahamarkkinarahastolle, jolla ei ole kiinteää nettoarvoa, luvan ottaa vastaan 35 artiklan tarkoitettua ulkopuolista tukea, joka on tarkoitettu tai johtaisi käytännössä rahamarkkinarahaston likviditeetin takaamiseen tai rahamarkkinarahaston osuus- tai osakekohtaisen nettoarvon vakauttamiseen, edellyttäen, että kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

   (a) rahamarkkinarahasto perustelee asianmukaisesti ulkopuolisen tuen tarpeen ja osoittaa sitovien todisteiden avulla, että ulkopuolista tukea tarvitaan kiireellisesti;

   (b) ulkopuolinen tuki on määrältään ja kestoltaan rajallista;

   (c) toimivaltainen viranomainen on vakuuttunut siitä, että ulkopuolinen tuen tarjoaja on vakavarainen ja sillä on riittävät taloudelliset resurssit kestää myöntämästään ulkopuolisesta tuesta mahdollisesti aiheutuvat tappiot ilman kielteisiä vaikutuksia.

2. Jos ulkopuolisen tuen tarjoaja kuuluu vakavaraisuusvalvonnan piiriin, 1 kohdan c alakohtaa sovellettaessa on pyrittävä saamaan kyseisen yhteisön valvontaviranomaisen suostumus sen varmistamiseksi, että tukea myöntävällä yhteisöllä on riittävästi omia varoja sen myöntämiseen ja että tuki on yhteisön riskienhallintajärjestelmän mukaista.

3. Jos 1 kohdassa mainitut edellytykset ulkopuolisen tuen saamiseen täyttyvät, rahamarkkinarahaston on välittömästi ilmoitettava asiasta jokaiselle sijoittajalle kirjallisesti ja selkeällä ja ymmärrettävällä tavalla

VII luku
Avoimuusvaatimukset

37 artikla
Avoimuus

1. Rahamarkkinarahaston on ilmoitettava selvästi, onko se lyhyt vai tavanomainen rahamarkkinarahasto, kaikissa kyseisen rahamarkkinarahaston tai sen hoitajan antamissa ulkoisissa tai sisäisissä asiakirjoissa, raporteissa, lausunnoissa, mainoksissa, kirjeissä tai muissa kirjallisissa todisteissa, jotka on osoitettu tai tarkoitettu jaettavaksi kyseisen rahamarkkinarahaston tai sen hoitajan mahdollisille sijoittajille, osuudenhaltijoille, osakkeenomistajille tai toimivaltaisille viranomaisille.

   Kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston on ilmoitettava selvästi olevansa tällainen rahamarkkinarahasto kaikissa kyseisen rahamarkkinarahaston tai sen hoitajan antamissa ulkoisissa tai sisäisissä asiakirjoissa, raporteissa, lausunnoissa, mainoksissa, kirjeissä tai muissa kirjallisissa todisteissa, jotka on osoitettu tai tarkoitettu jaettavaksi kyseisen rahamarkkinarahaston tai sen hoitajan mahdollisille sijoittajille, osuudenhaltijoille, osakkeenomistajille tai toimivaltaisille viranomaisille.

2. Kaikissa markkinointitarkoituksiin käytetyissä rahamarkkinarahaston asiakirjoissa on ilmoitettava selvästi, että

   (a) rahamarkkinarahasto ei ole taattu sijoitus;

   (b) rahamarkkinarahasto ei turvaudu ulkopuoliseen tukeen taatakseen likviditeettinsä tai vakauttaakseen osuus- tai osakekohtaisen nettoarvonsa;

   (c) sijoittaja kantaa riskin pääoman menetyksestä.

3. Rahamarkkinarahaston tai sen hoitajan sijoittajille tai mahdollisille sijoittajille antamissa tiedotteissa ei saa millään tavoin antaa ymmärtää, että rahamarkkinarahaston osuuksiin tai osakkeisiin tehty sijoitus olisi taattu.

4. Rahamarkkinarahaston sijoittajille on ilmoitettava selkeästi, millä menetelmällä tai menetelmillä rahamarkkinarahasto arvostaa varansa ja laskee nettoarvon.

5. Kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston on 1–4 kohdan mukaisesti annettavien tietojen lisäksi annettava sijoittajille ja mahdollisille sijoittajille selkeä selvitys jaksotettuun hankintamenoon perustuvan arvostusmenetelmän ja/tai pyöristyksen käytöstä. Kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston on ilmoitettava nettoarvopuskurinsa suuruus sekä menettely, jolla tasoitetaan kiinteän osuus- tai osakekohtaisen nettoarvon ja osuus- tai osakekohtaisen nettoarvon välinen erotus, ja ilmoitettava selvästi puskurin tehtävä ja siihen liittyvät riskit. Kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston on ilmoitettava selvästi nettoarvopuskurin täydentämistä koskevat yksityiskohtaiset säännöt sekä yhteisö, jonka odotetaan rahoittavan sen

täydentämisen. Sen on annettava sijoittajien saataville kaikki tiedot, jotka koskevat 29 artiklan 2 kohdan a–g alakohdassa asetettujen edellytysten noudattamista.

38 artikla
Tietojen antaminen toimivaltaisille viranomaisille

1. Rahamarkkinarahaston hoitajan on annettava rahamarkkinarahaston toimivaltaiselle viranomaiselle tiedot jokaisesta hoidettavasta rahamarkkinarahastosta vähintään neljännesvuosittain. Rahaston hoitajan on pyynnöstä annettava tiedot myös rahaston hoitajan toimivaltaiselle viranomaiselle, jos tämä on eri kuin rahamarkkinarahaston toimivaltainen viranomainen.

2. Edellä olevan 1 kohdan mukaisesti annettavissa tiedoissa on ilmoitettava

   (a) rahamarkkinarahaston tyyppi ja ominaispiirteet;

   (b) salkkuindikaattorit, kuten omaisuuserien kokonaisarvo, nettoarvopuskuri, painotettu keskimääräinen maturiteetti, painotettu keskimääräinen elinaika, maturiteettierittely, likviditeetti ja tuotto;

   (c) nettoarvopuskurin suurus ja kehitys;

   (d) stressitestien tulokset;

   (e) tiedot rahamarkkinarahaston sijoitussalkussa olevista omaisuuseristä:

      i) kunkin omaisuuserän ominaispiirteet kuten nimi, maa, liikkeesenlaskijaluokka, riski tai maturiteetti ja annettu sisäinen luokitus;

      ii) omaisuuserätyyppi, mukaan luettuina tarkat tiedot vastapuolesta, kun on kyse johdannaisista tai takaisinmyyntisopimuksista;

   (f) rahamarkkinarahaston velkoja koskevat tiedot, joihin kuuluvat seuraavat:

      i) maa, johon sijoittaja on sijoittautunut;

      ii) sijoittajaluokka;

      iii) merkintä- ja lunastustoiminta.

   Toimivaltaiset viranomaiset voivat tarvittaessa pyytää lisätietoja asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa.

3. EAMV laatii teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset sellaisen raportointimallin laatimiseksi, joka sisältää kaikki 2 kohdassa luetellut tiedot.

   Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1095/2010 15 artiklan mukaisesti.

4. Toimivaltaisten viranomaisten on toimitettava EAMV:lle kaikki tämän artiklan mukaisesti saadut tiedot ja muut mahdolliset ilmoitukset tai tiedot, jotka vaihdetaan rahamarkkinarahaston tai sen hoitajan kanssa tämän artiklan mukaisesti. Tiedot on on toimitettava EAMV:lle viimeistään 30 päivän kuluttua raportointivuosineljänneksen päättymisestä.

   EAMV kerää tiedot perustaakseen keskustietokannan kaikista rahamarkkinarahastoista, jotka ovat sijoittautuneet unioniin tai joita hoidetaan tai markkinoidaan unionissa. Euroopan keskuspankilla on oikeus päästä tähän tietokantaan ainoastaan tilastotarkoituksia varten.

VIII luku
Valvonta

39 artikla
Toimivaltaisten viranomaisten harjoittama valvonta

1. Toimvaltaisten viranomaisten on valvottava jatkuvasti tämän asetuksen noudattamista.

2. Rahamarkkinarahaston toimivaltaisen viranomaisen vastuulla on valvoa, että II–VII luvussa vahvistettuja sääntöjä noudatetaan.

3. Rahamarkkinarahaston toimivaltaisen viranomaisen vastuulla on valvoa, että rahaston säännöissä tai perustamisasiakirjoissa vahvistettuja velvoitteita sekä esitteessä vahvistettuja velvoitteita, joiden on oltava tämän asetuksen mukaisia, noudatetaan.

4. Rahamarkkinarahaston hoitajan toimivaltaisen viranomaisen vastuulla on valvoa, että rahaston hoitajan järjestelyt ja organisaatio ovat asianmukaiset, jotta rahaston hoitaja voi noudattaa kaikkien hoitamiensa rahamarkkinarahastojen perustamista ja toimintaa koskevia velvoitteita ja sääntöjä.

5. Toimivaltaisten viranomaisten on valvottava yhteissijoitusyrityksiä ja vaihtoehtoisia sijoitusrahastoja, jotka on perustettu niiden alueelle tai joita markkinoidaan niiden alueella, sen varmistamiseksi, etteivät ne käytä ”rahamarkkinarahasto”-nimitystä tai anna ymmärtää olevansa rahamarkkinarahastoja, paitsi jos ne noudattavat tätä asetusta.

40 artikla
Toimivaltaisten viranomaisten valtuudet

1. Toimivaltaisilla viranomaisilla on oltava kaikki valvonta- ja tutkintavaltuudet, jotka ovat tarpeen niiden tämän asetuksen mukaisten tehtävien hoitamiseksi.

2. Toimivaltaisille viranomaisille direktiivin 2009/65/EY ja direktiivin 2011/61/EU mukaisesti annettuja valtuuksia on käytettävä myös tämän asetuksen osalta.

41 artikla
EAMV:n valtuudet ja toimivalta

1. EAMV:llä on tarvittavat valtuudet hoitaa sille tällä asetuksella annetut tehtävät.

2. EAMV:lle direktiivin 2009/65/EY ja direktiivin 2011/61/EU mukaisesti annettuja valtuuksia käytetään myös tämän asetuksen osalta ja asetusta (EY) N:o 45/2001 noudattaen.

3. Sovellettaessa asetusta (EU) N:o 1095/2010 tämä asetus on sisällytettävä kaikkiin muihin oikeudellisesti sitoviin unionin säädöksiin, joilla annetaan tehtäviä asetuksen (EU) N:o 1095/2010 1 artiklan 2 kohdassa mainitulle arvopaperimarkkinaviranomaiselle.

42 artikla

Viranomaisten välinen yhteistyö

1. Rahamarkkinarahaston toimivaltainen viranomainen ja rahaston hoitajan toimivaltainen viranomainen, jos nämä eivät ole samoja, on tehtävä toistensa kanssa yhteistyötä ja vaihdettava tietoja tämän asetuksen mukaisten tehtäviensä hoitamiseksi.

2. Toimivaltaiset viranomaiset ja EAMV tekevät toistensa kanssa yhteistyötä tämän asetuksen mukaisten tehtäviensä hoitamiseksi asetusta (EU) N:o 1095/2010 noudattaen.

3. Toimivaltaiset viranomaiset ja EAMV vaihtavat toistensa kanssa kaikki tiedot ja asiakirjat, jotka ovat tarpeen niiden tämän asetuksen mukaisten tehtävien hoitamiseksi asetusta (EU) N:o 1095/2010 noudattaen, erityisesti havaitakseen ja korjatakseen tämän asetuksen rikkomiset.

IX luku
Loppusäännökset

43 artikla

Olemassa olevien yhteissijoitusyritysten ja vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen kohtelu

1. Olemassa olevan yhteissijoitusyrityksen tai vaihtoehtoisen sijoitusrahaston, joka sijoittaa lyhytaikaisiin varoihin ja joiden erillisinä tai kumulatiivisina tavoitteina on tarjota rahamarkkinakorkojen mukaista tuottoa tai säilyttää sijoituksen arvo, on kuuden kuukauden kuluessa tämän asetuksen voimaantulopäivästä toimitettava toimivaltaiselle viranomaiselleen hakemus sekä kaikki asiakirjat ja todisteet, jotka tarvitaan osoittamaan, että tätä asetusta noudatetaan.

2. Toimivaltaisen viranomaisen on viimeistään kahden kuukauden kuluttua siitä, kun se on vastaanottanut hakemuksen, arvioitava, noudattaako yhteissijoitusyritys tai vaihtoehtoinen sijoitusrahasto tätä asetusta 3 ja 4 artiklan mukaisesti. Toimivaltaisen viranomaisen on tehtävä päätös ja ilmoitettava siitä välittömästi yhteissijoitusyritykselle tai vaihtoehtoiselle sijoitusrahastolle.

3. Poiketen siitä, mitä 30 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä virkkeessä säädetään, olemassa oleva yhteissijoitusyritys tai vaihtoehtoinen sijoitusrahasto, joka täyttää 2 artiklan 10 kohdassa säädetyt kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston määrittelyperusteet, on otettava käyttöön nettoarvopuskuri, joka on suuruudeltaan vähintään

   (a) 1 prosentti kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston omaisuuserien kokonaisarvosta, yhden vuoden kuluessa tämän asetuksen voimaantulosta;

   (b) 2 prosenttia kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston omaisuuserien kokonaisarvosta, kahden vuoden kuluessa tämän asetuksen voimaantulosta;

   (c) 3 prosenttia kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahaston omaisuuserien kokonaisarvosta, kolmen vuoden kuluessa tämän asetuksen voimaantulosta.

4. Sovellettaessa tämän artiklan 3 kohtaa, 33 ja 34 artiklassa olevat viittaukset 3 prosenttiin on tulkittava viittauksiksi 3 kohdan a, b ja c alakohdassa mainittuihin nettoarvopuskurin määriin.

44 artikla
Siirretyn säädösvallan käyttäminen

1. Siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä tässä artiklassa säädetyin edellytyksin.

2. Siirretään 13 ja 19 artiklassa tarkoitettu valta antaa delegoituja säädöksiä komissiolle määräämättömäksi ajaksi tämän asetuksen voimaantulopäivästä alkaen.

3. Euroopan parlamentti tai neuvosto voi milloin tahansa peruuttaa 13 ja 19 artiklassa tarkoitetun säädösvallan siirron. Peruuttamispäätöksellä lopetetaan tuossa päätöksessä mainittu säädösvallan siirto. Päätös tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*, tai jonakin myöhempänä, päätöksessä mainittuna päivänä. Päätös ei vaikuta jo voimassa olevien delegoitujen säädösten pätevyyteen.

4. Heti kun komissio on antanut delegoidun säädöksen, se antaa sen tiedoksi yhtäaikaisesti Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

5. Edellä olevien 13 artiklan ja 19 artiklan nojalla annettu delegoitu säädös tulee voimaan ainoastaan, jos Euroopan parlamentti tai neuvosto ei ole kahden kuukauden kuluessa siitä, kun asianomainen säädös on annettu tiedoksi Euroopan parlamentille ja neuvostolle, ilmaissut vastustavansa sitä tai jos sekä Euroopan parlamentti että neuvosto ovat ennen mainitun määräajan päättymistä ilmoittaneet komissiolle, että ne eivät vastusta säädöstä. Euroopan parlamentin tai neuvoston aloitteesta tätä määräaikaa jatketaan kahdella kuukaudella.

45 artikla
Uudelleentarkastelu

Komissio tarkastelee tämän asetuksen asianmukaisuutta uudelleen vakavaraisuuden ja talouden kannalta *kolmen vuoden kuluessa asetuksen voimaantulosta*. Uudelleentarkastelussa tarkastellaan erityisesti nettoarvopuskurin toimintaa ja nettoarvopuskurin soveltamista kiinteän nettoarvon rahamarkkinarahastoihin, jotka saattavat tulevaisuudessa keskittää salkkunsa jäsenvaltioiden liikkeeseen laskemiin tai takaamiin velkakirjoihin. Uudelleentarkastelussa

(a) analysoidaan tämän asetuksen soveltamisesta saatuja kokemuksia ja sen vaikutuksia sijoittajiin, rahamarkkinarahastoihin ja rahamarkkinarahastojen hoitajiin unionissa;

(b) arvioidaan rahamarkkinarahastojen roolia jäsenvaltioiden liikkeeseen laskemien tai takaamien velkakirjojen ostamisessa;

(c) otetaan huomioon jäsenvaltioiden liikkeeseen laskemien tai takaamien velkakirjojen erityispiirteet ja niiden rooli jäsenvaltioiden rahoituksessa;

(d) otetaan huomioon asetuksen (EU) N:o 575/2013 509 artiklan 3 kohdassa tarkoitettu kertomus;

(e) otetaan huomioon sääntelykehitys kansainvälisellä tasolla.

Tämän uudelleentarkastelun tulokset toimitetaan Euroopan parlamentille ja neuvostolle, ja niihin liitetään tarvittaessa asianmukaiset muutosehdotukset.

46 artikla
Voimaantulo

Tämä asetus tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä.*

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä

Euroopan parlamentin puolesta	*Neuvoston puolesta*
Puhemies	*Puheenjohtaja*